

JORDEN RUNDT I 40 ÅR

TILEGNET

Denne bog er tilegnet vores kære, trofaste venner og familiemedlemmer, der gennem alle de år, vi har været missionærer, har hjulpet og opmuntret os, støttet vort arbejde på mange forskellige måder og bedt for os. Uden dem ville arbejdet ikke have kunnet udvides, som det er blevet. Nogle har støttet os, siden vi startede for 40 år siden. Mange gamle venner er gået hjem til Gud, og vi ved, Han lønner dem. Vi kan ikke udtrykke, hvor taknemmelige vi er, men vi beder Gud lade denne lille bog blive en velsignelse for jer alle. TAK, kære venner!

Indholdsfortegnelse

Indledning

1. kapitel Al begyndelse er svær

2. kapitel Under beskyttelse i småt og stort

3. kapitel Guds omsorg

4. kapitel Noget vi ikke skrev hjem om

5. kapitel Vi mødte en sort engel

6. kapitel I Guds time

7. kapitel Stor fred under dødstrusler

8. kapitel Sejrr over mørkets magter

9. kapitel Fra mørke og håbløshed til lys og glæde

10. kapitel Vores tro voksede på en tur til Korea og Japan

11. kapitel Peter fortæller om Tibet

12. kapitel Åndernes magt

13. kapitel Hvor kommer pengene fra?

14. kapitel Hvordan startede arbejdet i Israel?

15. kapitel Hvordan kan jeg blive frelst?

16. kapitel Hvordan bliver du løst fra onde ånders magt? .

Indledning

Denne bog er den tyvende bog, vi skriver, og vi håber, den vil blive til glæde, opmuntring og inspiration for vore medmennesker. Som mange ved, er Peter og jeg missionærer og rejser meget både i Danmark og i udlandet for at fortælle om Guds store gerninger og undervise om, hvordan mennesker får det godt med Gud, med sig selv og med andre mennesker. Vi underviser også meget om Israel, som vi på en speciel måde føler Guds kald til, og vi har i alt været i 28 lande for at dele gode nyheder fra Bibelen med mange forskellige mennesker. I afslutningen af bogen "Født for at tjene", lovede jeg, at fortsættelsen ville følge, så snart det kunne lade sig gøre, og det er så nu blevet til denne lille bog.

Her har vi lyst til at fortælle ærligt, lige ud af hjertet, om alt, hvad vi kommer i tanker om, fra vore rejser rundt i verden, løst og fast, glædelige ting og mindre glædelige ting, sjovt og mindre sjovt, ja, mange forskellige oplevelser fra det spændende liv, vi har haft.

Bogen er også tænkt som et tilbageblik over 40 dejlige år, hvor vi har fået lov til sammen at tjene Gud, som kaldte os i en meget ung alder. Om vi lever, og alt går planmæssigt, vil vi fejre vort 40-års jubilæum sammen med Peters 70-års fødselsdag med en stor lovsangfest og koncert den 6. april 2002 på Hotel Nyborg Strand. Vi har virkelig grund til at feste! Vi sætter ikke punktum for vores missionærgerning, nej, vi har tænkt os at blive ved i samme spor, lige til vi lukker vore øjne for

sidste gang, hvis Gud vil give os helbred og nåde til det! Men det er dejligt med nogle milepæle.

I bogen “Født for at tjene” fortalte vi om vort kald til at være missionærer, og vi fortalte om, hvordan vi allerede fra små babyer blev indviet af vore forældre til denne tjeneste. I bogen “Mirakler i mit liv” og i flere af vore andre bøger har vi fortalt om de store mirakler, Gud gjorde i vore liv, hvor ingen mennesker var i stand til at hjælpe. I denne bog vil vi også fortælle om Guds mirakler i vore liv. Vi kan umuligt fortælle dem alle, men vi vil fortælle om højdepunkterne, som vi aldrig glemmer, og som viste os, at vores Gud er levende og elsker mennesker, der ærligt og oprigtigt søger Ham. Vi vil også fortælle om nogle lidt mærkelige og utrolige ting, som viste os, at Djævelen også er lyslevende og prøver at forføre mennesker bort fra Gud. Vi har aldrig skrevet om disse ting før, men da vi ofte oplever, at vort ellers civiliserede Danmark også lukker op for fremmede guder, vil vi advare mod det onde og minde om, at Jesus Kristus altid er større! Har du Jesus i dit hjerte, kan du trygt sige: “Han, som bor i mig, er større, end ham, som er i verden!” Er du indviklet i okkulte eller andre onde ting, vil Peter i slutningen af bogen give dig en vejledning til, hvordan du kan komme ud af det og få det godt.

God fornøjelse med læsningen! Får du selv hjælp ved at læse bogen, kan du give den videre til andre. Vores verden trænger til gode nyheder!

Kærligst Peter og Anne-Lise Madsen

1. Kapitel

Al begyndelse er svær

“Pas på! - Pas på!” råbte en mandsrøst ude i gangen i det tog, vi i 1963 kørte med ned gennem Europa på vores første tur til Afrika. Alle døre ind til kupeerne blev åbnet og lukket, alt imens manden råbte. Da han nåede ned til vores kupé, fandt vi ud af, at det var konduktøren, der ville os et eller andet. “Hvad mon der er galt?” spurgte vi hinanden.”Hvad er det, vi skal passe på?” Vi fandt snart ud af, at det, konduktøren havde råbt, var:”Passport! Passport!” Han ville se vore pas!

Vores engelskkundskaber kunne ligge på et meget lille sted. Vi havde prøvet på at komme på bibelskole i England, da vi blev klar over, at vi skulle til Afrika som missionærer, men fra alle de steder, vi søgte, fik vi afslag, enten fordi vi var gift, eller fordi vi havde to børn, vi gerne ville have med, da vi regnede med at skulle være væk mindst et halvt år. På den tid var der ikke plads på bibelskolerne til hele familier. Det er anderledes nu til dags. Det endte med, vi i 1962 fik vore børn i pleje hos venner og familie og tog på et bibelskoleophold i Filadelfiamenigheden i Oslo i Norge, og det lærte vi jo ikke meget engelsk af. Men vi havde hørt, at afrikanerne i Tanzania, hvor vi skulle være, ikke brugte engelsk men swahili, så vi spekulerede ikke så meget over det. Dengang var det

engelsk, man lærte i skolen, ikke meget værd. Det var mest remserne på tysk og engelsk, vi huskede. Vi havde en vidunderlig tid i Norge, hvor vi fik en god bibelkundskab at bygge videre på.

Det var en stor lettelse for os, at det missionærpar, vi skulle til Tanzania for at hjælpe, Ulla og Alfred Jensen, havde fået det arrangeret, så vi kunne komme på sprogskole hos en missionær i to måneder for at lære swahili fra begyndelsen af vort ophold i Tanzania. Lærerinden var svensk og skulle lære os swahili, vi var danskere, lærebøgerne var på engelsk, og stammen, lærerinden boede iblandt, talte stammesproget kinyamwezi, så der var noget at gøre med at få tungen til at sno sig rigtigt og høre godt efter.

Inden vi startede på sprogskole, var vi med til den årlige konference i missionen. Den blev afholdt i Nzega, hvor vore børn senere skulle gå på kostskole. Det var en velsignet oplevelse at være med til de dejlige møder, og der var specielt en præst, vi godt kunne lide at høre. Han hed Johana Mabondo. Han talte fuld af liv og glæde, mens hønsene gik rundt foran talerstolen og søgte at finde noget spiseligt på jordgulvet. Det hele var meget nyt og spændende for os, og vi glædede os over, at dem, der tror på Jesus, kan være fuldkommen ét på trods af hudfarve, sprog og vaner, og at Guds ord er det samme over hele verden.

Da vi kom tilbage til vor missionsstation, Sanjaranda ved Itigi, følte vi os dog ret magtesløse med hensyn til sproget. Det, jeg huskede bedst, var ordet "kawia", (at tøve) fordi det mindede om kaviar. Men efterhånden som vi hørte folk tale, genkendte vi noget af det, vi havde lært, så det dæmrede lidt for os efter nogle måneder. Vi blev ret hurtigt alene på missionsstationen, da Ulla og Alfred flyttede over 100 km væk til Singida for at starte et nyt arbejde, og Alfreds far, Axel Jensen, og hans kone, Klara, måtte hjem til Danmark på grund af sygdom. Så vi syntes, det var meget lidt, vi kunne gøre, da vi kun havde været i landet i fire

måneder og ikke kendte sproget endnu. Vi havde ingen penge og længtes meget efter at gøre noget ved de store behov, der var rundt omkring os. Da vi rejste ud, havde vi regnet med, at vi skulle gøre mest praktisk arbejde, da vi ikke var præster eller prædikanter. Vi havde hjulpet til i vores kirke med søndagsskolearbejde og andre ting i 4 år, men til daglig arbejdede Peter som leder af et savværk, og jeg var omsorgsassistent indenfor Åndsvageforsorgen. Men vi havde tænkt, at Peter i hvert fald kunne bygge kirker og meget andet praktisk arbejde, og jeg kunne passe de syge og også hjælpe med lidt af hvert. Nu fik vi imidlertid stor nød på vore hjerter for, at de mange mennesker omkring os, der ikke kendte Jesus, skulle få lov at høre om Ham, men vi var ikke i stand til at fortælle dem ret meget endnu på grund af sproget.

En dag, da jeg var alene hjemme, oplevede jeg noget meget fantastisk. Der stod en mand udenfor vores dør, og han bad om at tale med Peter og mig. Jeg forklarede på mit gebrokkne swahili, at Peter ikke var hjemme. "Så vil jeg gerne tale med dig", sagde han, og de kridhvide tænder lyste op i et stort smil i det mørke ansigt. Da opdagede jeg, at det var prædikanten fra konferencen, Johana Mabondo, der var kommet til os. Jeg syntes i begyndelsen, at alle afrikanerne lignede hinanden, så jeg spekulerede ofte på, hvordan man dog skulle lære at skelne dem fra hinanden. Senere opdagede vi, at afrikanerne er lige så forskellige som os danskere og har nogenlunde lige så forskellige temperamenter som os. Mabondo sagde smilende: "Gud har sagt til mig, at jeg skal flytte hertil for at hjælpe jer!" Jeg troede, jeg havde hørt forkert og bad ham gentage det langsomt. Han sagde det en gang til. Jeg var sikker på, mit swahili-øre havde misforstået noget, men da han gentog det, sagde jeg: "Vi har ingen penge og kan derfor ikke lønne dig." Han rystede på hovedet. Det var ikke det, der var tale om. Jeg bad ham komme tilbage, når Peter kom hjem. Jeg kunne slet ikke fatte, hvis Gud havde sendt den dejlige mand, som alle gerne ville have som hjælper, til os to små mennesker ude i det

øde buskland. Men da Peter kom hjem, vendte Mabondo tilbage, og vi fandt ud af, at det var rigtig nok, at Gud havde sendt ham, og han tænkte ikke på at få løn. Det var en meget stor opmuntring for os. Mabondo og hans kone blev hos os i alle de ni år, vi var på denne missionsstation og resten af sit liv, efter at vi var rejst. Han var altid glad og syngende, og han var tilfreds, selv om vi aldrig kunne give ham ret meget i løn.

Da Axel og Klara Jensen kom tilbage efter rekreationen i Danmark, talte vi sammen om, at det var alletiders løsning for os at have flere indfødte evangelister, da de jo kendte kulturen og sproget og var vant til klimaet. De kunne også fortsætte arbejdet, når vi engang skulle rejse hjem. Men det store problem var at få råd til at bede nogen komme og hjælpe til. Afrikanerne kan leve for en meget lille løn, da de som regel har en mark ved siden af. Vi besluttede da, at vi missionærer ville give ti procent af vores løn til indfødte evangelister. Vi bad to dygtige præster om at komme oppe fra Nord Tanzania, og det gav os et vældig skub fremad i arbejdet. En måned efter, at vi var begyndt at lønne en evangelist af vores egen løn, fik vi et brev fra en kær veninde i Danmark. Hun skrev: "Jeg har sådan tænkt på, at jeg gerne vil lønne en indfødt medarbejder, så I kan blive aflastet!" Det var vel nok en glædelig meddelelse, og vi forstod, at det måske var et vink fra Gud om, at dette var vejen fremad. Og det var det. Hver gang, vi besluttede at lønne endnu en evangelist, var der en eller flere i Danmark, der skrev til os, at de gerne ville lønne en evangelist hos os. Det var fantastisk! Gud ved, hvordan tingene skal gøres. Og Han leder os ved de tanker, Han giver os, når vi beder.

Da vi rejste hjem mange år senere, havde vi over hundrede indfødte evangelister spredt ud over feltet. Mange nye pladser var blevet åbnet, og mange mennesker havde fået lov til at høre om Jesus Kristus. Vi kunne aldrig selv have klaret det store arbejde, og det viser sig også nu bagefter, at det er de dygtige indfødte, der fører arbejdet videre, når

missionærerne er væk.

Sådan skal det være, det er vi sikre på, og det takker vi Gud for.

Som sagt syntes vi, det var svært at kende afrikanerne fra hinanden, men vi fandt ud af senere, at de også syntes, vi lignede hinanden, bortset fra, at der havde været flere danskere på besøg, som var skaldede. Dem huskede de meget godt. Skoleeleverne fortalte os også senere, at de havde meget lyst til at røre ved os: "I er så bløde," sagde de, "og I er lyserøde ligesom grisene! Jeres hår ligner nylon, og det ser så sjovt ud, når det blæser!" Når vi kom ud til landsbyer, der ikke så tit fik besøg, var børnene ofte bange for os. Da vi engang sammen med andre missionærer og danske gæster kørte ind i en landsby, fór børnene af sted ind i hytterne og råbte: "Nu kommer brillestammen!" Vi kiggede på hinanden. Jo, vi havde allesammen briller på og så nok meget mærkelige ud i deres øjne.

Når vi fik pakker hjemmefra med brugt tøj, hændte det, at der var ting i, som absolut ikke kunne bruges i Afrika. Bl.a. fik vi engang nogle gamle hofteholdere! Vi havde et stort hul bag huset, hvor vi kastede affald i, som senere blev brændt. Vi fandt hurtigt ud af, at alt, hvad der røg ned i det dybe hul, blev grundigt undersøgt af både børn og voksne. Der kunne jo være noget, de kunne bruge. Det kneb med at holde latteren tilbage, da vi en søndag sad til gudstjeneste i kirken, og medicinmanden stolt kom gående op ad midtergangen. Han kom ellers aldrig i kirken, men nu ville han åbenbart vise, hvor flot han var. Han havde en hofteholder uden på sit almindelige tøj, og i øreflipperne, som mange afrikanere udvider med træpinde, havde han sat et stort batteri i hvert øre. Det så komisk ud, men vi prøvede på at lade være med at vise, hvad vi tænkte.

Det er mærkeligt at komme fra et land som Danmark og bo midt blandt

folk i busklandet i Tanzania, hvor tiden ligesom er skruet 100 år tilbage. Vi havde, da vi startede, ingen elektrisk lys, intet rindende vand eller afløb for vand, og der var toilet i gården, et hul i jorden, som man havde i gamle dage i Danmark. Vasketøjet blev kogt over et bål ude i gården, og vaske- og skyllevandet blev brugt til at vande blomster og meget andet, når vi var færdige med at vaske. Vi samlede regnvand i store cementtanke i jorden. Det var dejligt vand, som var blødt at vaske i. Når regntiden begyndte efter flere måneders tørtid, styrtede alle ud og stillede spande, bøtter og skåle frem for at fange de dyrebare dråber. Vi har altid i alle årene derude kogt hver dråbe drikkevand og hver dråbe mælk. Vandet, som ikke koges, kan være årsag til mange sygdomme. Derfor har vi lært overalt i verden, hvor vi kommer, at være forsigtige med vandet. Når vi efter flere år i Afrika kom hjem til Danmark, tog det lang tid, inden vi turde drikke vand direkte fra vandhanen.

Heldigvis kunne man i vores tid som missionærer købe gaskomfur og gasflasker samt køleskabe, der gik på petroleum. Vi havde petroleumslamper, og vi syntes, det var hyggeligt og vænnede os meget hurtigt til de nye forhold. Solen stod op ved halvsv-tiden om morgenen og gik ned ved syvtiden om aftenen hele året rundt, så vi havde hyggelige aftner uden fjernsyn, hvor vi hyggede os ved stearinlys og petroleumslamper! Der var mange uvante lyde ude i natten, som det tog tid at vænne sig til.

En overgang, mens vi var alene og havde meget travlt hver eneste dag, havde vi ingen radio og glemte til tider, hvilken dato det var. En gang glemte vi, at det var pinse! Når afrikanerne ville fortælle hvilken tid, de ville komme til et eller andet, pegede de op på solen. Når den stod højt på himlen, var det middag. Når der var møder i kirken, kom folk ofte for sent, da de gik efter, hvor solen stod, så når det var lidt overskyet, var det helt galt med at passe klokken. Vi havde dog en tromme, der fungerede

som kirkeklokke. Der blev slået på den tre gange med mellemrum før mødetid, så folk, der skulle gå langt, vidste nogenlunde, hvad klokken var. Man havde lyst til at gå tidligt i seng, da man bliver mere træt i tropevarmen, og der kom folk til vor dør, så snart det blev lyst. Hanerne galede med faste mellemrum meget tidligt om morgenen over hele landsbyen, og vi må indrømme, at vi ofte længes tilbage til dette enkle liv blandt afrikanerne, som vi elsker.

Vi kan godt lide den afrikanske mad, en fast majsgrød, man spiser med fingrene. Man former et hul med tommelfingeren i en rund kugle af grød, så dypper man i en grønsags- eller kødsovs - og ind i munden med det. Herligt! Vi holder så meget af det, at vi tit laver det, også når vi er hjemme i Danmark. Jeg skulle lige vænne mig til, når vi gik på indkøb i byen Itigi, at de slagtede køer hang hos slagteren midt i solen, fyldt med fluer. Kødets var sejt, da man som oftest ventede, til køerne var meget gamle, før man slagtede dem, så når vi kom hjem med kødet, skulle alle sener m.m. skæres fra og resten hakkes i en god gammeldags kødhakkemaskine drevet med håndkraft. Derefter kunne man lave de dejligste oksefrikadeller og andet, som virkelig smagte godt. Vi kunne næsten altid få løg og tomater, søde kartofler eller almindelige kartofler og ris, så vi led ingen nød, og selv om vi har haft meget få penge at gøre med, er vi aldrig gået sultne i seng. Der kom mange og solgte æg ved vores dør. Æggene skulle lige prøves i en skål vand, før man købte dem. Lå de pænt ned i skålen, var de som regel gode, vendte de en ende opad, havde de ligget for mange uger hos sælgeren. Der siges, at man nu importerer høns fra Afrika for at blande dem med danske høns, da der ingen salmonellabakterier er i Afrika! Vi mener, at vi faktisk har levet sundere i Afrika gennem mange år, end vi gør som danskere med al forurening og de mange slags bakterier, vi hører om herhjemme.

Der var meget nyt at vænne sig til i Afrika, bl.a. at der var metal

myggenet for alle vinduer og uden for dette net var der et kraftigt tyverinet, så man kunne føle sig nogenlunde sikker mod indbrud. Men vi følte os også sikrede mod de vilde dyr, som vi i begyndelsen af vor tid i Tanzania kunne høre vandre rundt om vort hus og til tider drikke af vores vandtønde uden for vinduet. Nu, hvor der bor flere mennesker i området, sker det ikke så ofte, at de vilde dyr kommer så tæt på. Mange missionærer ligger med myggenet over deres senge, når de sover, for at blive fri for malariamyggen, men det har vi aldrig rigtigt kunne vænne os til.

Det var også mærkeligt for os, at der kun er to årstider i troperne, tørtid og regntid. Tørtiden er lang og støvet, og ingenting kan gro, bortset fra forskellige blomstrende buske som hibiskus, mandeltræer og andre buske, som står og blomstrer hele tørtiden. Det er i tørtiden, man kan få folk i tale. Så snart det begynder at regne, har de fleste travlt med at hakke og plante, så de kan få en god høst. Det er deres eneste chance for at få mad. Regnen har ofte slået fejl, så vi har oplevet mange svære år blandt afrikanerne med hungersnød.

Vejene er et helt kapitel for sig. Meget få steder i landet er der asfalt på vejene, men ude, hvor vi kommer, er vejene hullede og meget dårlige, så man til tider kun kan køre med 20 km i timen. Der er meget lange afstande, når man kommer fra det lille Danmark, som minder om et lilleput-land i sammenligning med de afrikanske lande.

Man skal også lære den afrikanske mentalitet at kende for ikke at køre fast. Mange ville gerne komme til vor dør for at tigge. I begyndelsen var jeg meget blød og gav dem alle hjælp, men det endte med, at det halve af byen kom for at få hjælp. Jeg fandt en god løsning med de ældre, enlige kvinder og enlige mødre, som jeg ikke kunne nægte hjælp. Jeg bad dem om at gøre et eller andet lille stykke arbejde for hjælpen, og det fungerede fantastisk godt i mange år. Man skulle bare ikke give dem

forskud! Det tog mig lang tid at forklare kvinderne, at fra kl.ét til klokken fire er der kun tre timer. De sagde:”Jamen mama, prøv at tælle på fingrene, en, to, tre, fire. Det er fire!” Når de havde fået forskud, syntes de, det var meget uretfærdigt, at de skulle arbejde en tid uden løn for at indhente forskuddet. På mange områder tænker vi helt forskelligt fra dem, og vi havde bl.a. mange sjove episoder med bygningsarbejderne, som kunne få mange timer til at gå med at snakke.

Når vi trætte og udkørte vender hjem til Danmark efter en periode i Afrika, tænker vi ofte: “Nu har vi gjort, hvad vi skulle. Vi vender nok aldrig tilbage.” Men efter et par måneder i fædrelandet, længes vi ud igen. De store behov drager os af sted, kærligheden til landene og folket driver os af sted, og vi elsker dette liv. En af vore venner kaldte os engang for “Guds vagabonder”. Ja, det er nok rigtigt, og vi håber og beder om, vi kan blive ved med at være det i mange år endnu.

2. Kapitel

Under beskyttelse i småt og stort

Jeg havde en ret sjov oplevelse, i begyndelsen vi var i Tanzania. Vi boede i et hus, som var meget primitivt. Det var bygget af aluminiumsplader udvendig og papvægge indvendig. Man byggede dengang husene på et termitbo, d.v.s. en stor forhøjning, hvor de hvide myrer havde deres bo, og hvor jorden var gennemarbejdet af et sekret fra myrerne, som gjorde jorden hård som ler og derfor ikke så let flød væk i regntiden. Det var godt at lave jordsten af til byggerier, da det blev stenhårdt, når det var formet og derefter tørret i solen - og endnu bedre, hvis det blev brændt i en ovn. Men det havde den "bagdel", at de hvide myrer havde meget let ved at komme ind i huset. Da de levede af blødt træ, pap, papir, tøj og meget andet godt, kunne vi ikke risikere at lægge nogle blade på gulvet eller lade en jakke eller lignende hænge for længe

på en væg. Vi lærte hurtigt, at de hvide myrer altid var på jagt efter et eller andet blødt, spiseligt, så vi prøvede at passe på vore sager. Myrerne var ellers meget fredelige og bed ikke mennesker. Der er mange slags myrer i Afrika, bl.a. kødædende vandremyrer. De er knap så hyggelige.

Vores senge, der om dagen blev brugt som sofaer, stod i vinkel inde i vores stue. En nat drømte jeg, at det ene af de store malerier, vi havde haft med fra vores hjem i Danmark, og som hang over min seng, faldt ned i hovedet på mig. Jeg tog mig ikke noget af det, da drømme sjældent siger mig noget. Den næste nat drømte jeg det samme - og igen den tredje nat. Jeg sagde til Peter: "Det er underligt, men nu har jeg drømt tre nætter i træk, at dette maleri faldt ned i hovedet på mig, mens jeg sov. Synes du ikke, det er mærkeligt?"

Peter tog billedet ned af væggen og undersøgte, om der var noget galt med sømmet i væggen. Det viste sig, at de hvide myrer havde spist pladen under tapetet helt op til én centimeter fra sømmet. Det vil sige, at jeg faktisk havde fået billedet i hovedet den næste nat, hvis ikke Peter havde opdaget dette, og hvis ikke jeg var blevet advaret i drømmene. Vi lo af det, men jeg kunne alligevel se Guds beskyttelse i denne lille ting, og jeg takkede Ham for, at Han ser til de mindste ting i vores hverdag.

Gud ser, hvad vi ikke kan se

Der kom folk til vores dør fra tidlig morgen til sen aften, da jeg havde en lille klinik, hvor jeg prøvede at hjælpe de syge, så godt jeg kunne. Man kan ikke bo midt i skoven i Afrika, hvor mennesker har mange kilometer til det nærmeste hospital, uden at hjælpe, så godt man kan, når de er syge. For os har det altid været sådan, at vi gerne vil give mennesker åndelig hjælp, så de kan komme til tro på Jesus, men samtidig må vi hjælpe socialt, hvor vi er i stand til at gøre det. Det gjorde Jesus selv, og

det tror vi er meningen også for os.

Hvis folk kom for sent til at få hjælp om formiddagen i klinikken, kom de til vores dør og råbte: "Hodi!" Det er det samme som at banke på. Man svarer: "Karibu!", som betyder: "Velkommen!"

En dag sad der en yngre kvinde udenfor vor dør. Hun fortalte mig om sine svære lidelser og bad mig om noget medicin samt forbøn. Hun var begyndt at komme i kirken og ville gerne tro på Jesus, så hun ville meget gerne have, at jeg bad for hende, så hun kunne blive rask. Jeg sad meget stille og kunne ikke rigtig komme i gang med at bede for hende, og det kunne jeg ikke forstå, da jeg ellers er meget frimodig, når folk ønsker forbøn. Da vi begge havde siddet stille lidt, følte jeg en klar, indre stemme sige til mig: "Hun må først af med den troldmedicin, hun har om halsen. Hun kan ikke få hjælp, før hun slipper denne afgud!"

Jeg var meget forbavset men var klar over, at det var Guds Ånd, der havde talt til mig. Jeg sagde til kvinden, at jeg ikke kunne bede for hende om helbredelse, før hun havde taget medicinen væk, hun havde om halsen. Jeg kunne ikke se, om der var noget, da hendes tøj gik helt op om hendes hals, så jeg var lidt spændt på, hvordan det ville gå. Hun nægtede at have været hos trodmanden med sit problem, og at hun i det hele taget havde noget med ham at gøre. Jeg holdt fast ved, at Guds Ånd havde talt til mig om dette problem. Troldmændene får deres kraft gennem kontakt med djævelske dæmoner, så vil man have hjælp fra Gud, må man vende sig bort fra alt, hvad der har med Djævelen at gøre. Man kan ikke blande mørke og lys sammen.

Der er nogle mennesker, også kristne, der ikke tror på, at Gud kan tale til én gennem hjerte og tanker. Det forstår jeg ikke, da man gennem hele Bibelen læser om, hvordan Gud talte til mennesker, og Jesus lovede os, at Han ville sende os Helligånden som en vejleder, talsmand og hjælper,

og at vi ikke behøver at bekymre os om, hvad vi skal sige, når vi står i svære situationer overfor myndigheder og andre, som vi skal svare. Helligånden vil hjælpe os at svare det rigtige. Vi har oplevet gennem det meste af vor livstid, at Guds Ånd har talt til os i vort indre. Han taler også gennem sit ord og gennem andre mennesker, og vi er lykkelige for i et arbejdet som vort, at vi kan regne med Helligåndens hjælp og vejledning.

Da vi havde siddet stille lidt, begyndte kvinden pludselig at græde og sige: “Jeg har løjet for dig. Jeg har været hos troldmanden og betalt ham en ged for troldmedicin!” Samtidig tog hun en tynd læderrem af sin hals, hvor der var hæftet en lille pose til med troldmedicin. Hun græd meget og bad selv til Gud om tilgivelse for sine synder. Jeg bad for hende bagefter, og vi havde begge en stærk forvisning om, at Gud ville tilgive og helbrede hende.

Der gik kun et par dage, så kom hun glædesstrålende og fortalte mig om sin helbredelse. “Men det bedste af det hele er den glæde og fred, jeg har fået i mit hjerte efter bønnen,” sagde hun. Vi har været meget gode venner gennem mange år siden, og hun har tjent Gud af hele sit hjerte på missionsstationen og fortalt til mange andre om, hvad Gud kan gøre. Sidst vi var i Tanzania, mødte jeg hende, og hun mindede mig om den dag på vores terrasse. “Man kan ikke både tjene Gud og afguderne,” sagde hun. “Jeg er lykkelig, fordi jeg har lært at være afgjort i min tro på Jesus.”

En anden advarsel

Jeg oplevede en anden dag, at der kom en mand til vor dør og bad om medicin. Han ville bare have et par aspiriner, da han havde ondt i hovedet. Inden jeg nåede at gå ind for at hente pillerne, sagde Guds Ånd

tydeligt til mig:”Du må ikke give ham noget som helst!”

Jeg var meget forbavset over, at jeg ikke kunne give ham et par aspiriner, men jeg var helt sikker på, at jeg ikke skulle gøre det. Jeg sagde til manden, at det ikke kunne lade sig gøre, så han gik skuffet hjem.

Senere fik jeg at vide, at manden blev dødssyg og måtte på hospitalet, og han døde kort tid efter. Vores medarbejdere fortalte mig, at det var godt, jeg ikke havde givet ham nogen form for medicin, da han først havde fået troldmedicin, som var dødelig. Da troldmanden opdagede, hvor farligt det var for manden, anbefalede han ham at gå hen til mig og få nogle smertestillende piller. Hvis jeg havde givet ham noget, havde jeg fået skyld for mandens død, og det kunne have fået frygtelige følger.

Jeg takker Gud for Hans Helligånd, som kommer os til hjælp i vor magtesløshed og godtroenhed. Han ser bagved facaderne og ved, hvad der bor i hvert menneske.

Fødsler og dårlige tænder

Vi havde et problem med de gravide kvinder i området omkring missionsstationen. De ville helst føde hjemme, og når vi tænker på, hvordan de gamle kvinder i familierne hjalp med at bringe børn til verden ved hjælp af snavsede redskaber m.m., undrer det os, at så mange børn blev født uden problemer. Men når de gravide kvinder og deres familier opdagede, at det ville blive en vanskelig fødsel, eller når fødselen trak for længe ud, ville de helst ikke ind på klinikken i Itigi by. Det var dog til tider så vanskeligt for dem, at de var nødt til at komme af sted, og så var det Peter, der måtte holde for. Vores bil blev brugt til lidt af hvert, og da det sædvanligvis var om natten, kvinderne fødte, gik det tit hårdt ud over vores nattesøvn. Som oftest kom den vordende fader til

vor dør og råbte på Peter, når det kneb, og Peter måtte ud af sengen og af sted ud på de små veje og stier for at komme moderen til hjælp, så hun kunne komme til et hospital. Men da de ofte ventede så længe som muligt, før de bad om hjælp, måtte Peter være jordemoder ret ofte, enten han ville eller ej. Han har været med, da vore egne tre børn blev født, så han klarede mange fødsler med den viden, han havde, og det gik godt! Også det takker vi Gud for, da vi ikke tør tænke på de komplikationer, der kunne være stødt til. Gud er virkelig nådig og barmhjertig!

Det opdagede vi også, når der kom mennesker til os med tandpine. I mange tilfælde kunne det hjælpe med et par smertestillende piller, men meget ofte var der en tand, der var så dårlig, at det eneste, der var at gøre, var at trække den ud! - Uden bedøvelse!

Vi havde arvet en tandlægetang af en ældre missionær, men der skulle en del mod til at begynde at trække tænder ud på folk. Peter fik selv engang en tand rodbehandlet hos en gammel missionær i Afrika, hvor han havde frygtelige smerter og trængte til hjælp. Missionæren havde et tandlægebor, der blev drevet rundt ved hjælp af en fodpedal, og Peter vil nødig opleve den rodbehandling engang til. Men hvad gør man, når der ikke findes hjælp at få på anden måde? Afrikanerne er enormt udholdende, når det gør ondt, så de sagde ikke en lyd, når Peter trak en tand ud. Bagefter var der flere, der sagde: "Gud velsigne dig, Bwana Peter!"

Da vi fortalte ved et afskedsmøde i Danmark om disse oplevelser, var vor gode ven, Ebbe, som er tandlæge, tilstede. Vi havde sunget et par sange ved mødet, og bagefter sagde Ebbe: "Jeg vil nu gerne give dig et par råd, når du skal trække tænder ud, Peter!" Og så tegnede Ebbe bag i vores sangbog, hvordan tandrækken ser ud i overmund og undermund, og hvor stor forskel der er på, hvordan man trækker de forskellige tænder ud. Det havde vi aldrig hørt om før! Ebbe sørgede også for, at vi

fik et sæt tandlægetænger med ud, og det var en stor hjælp! Det hele gik meget nemmere, når man brugte de rigtige tænger til de forskellige tænder.

Vi var kun uheldige én gang. Der kom en mand med frygtelig tandpine til missionsstationen, og han sagde: "I må gøre det, hvordan I vil, men den tand skal ud, og det skal gå stærkt!" Peter tog fat om tanden, men da han trak den ud, fulgte det meste af mandens underkæbe i siden af munden med ud! Det blødte voldsomt, og jeg fik hurtigt hentet noget Detol, som kunne stoppe blødningen, og så kørte Peter manden på hospitalet hurtigt. Det viste sig, at han havde taget noget saltsyre fra et gammelt batteri og lagt ind ved tanden om natten, og det havde taget smerterne lidt men samtidig opløst kødet ved tanden. Pyh ha, hvor var vi lettede, da det altsammen var godt overstået. Bortset fra denne ene gang er det gået godt. Tandlægetængerne gik i arv til næste missionær, Jette, som havde vældigt mod på at trække tænder ud, - og afrikanerne var glade for, at der stadig var hjælp at få!

Vi havde plantet en del blomster udenfor vort hus, og det syntes afrikanerne i begyndelsen var mærkeligt. "Hvad bruger I de planter til?" spurgte mange, "de kan jo ikke spises." Vi sagde for sjov, at de var medicin for øjnene. Når de ikke forstod, hvad vi mente, forklarede vi, at vi blev så glade af at se på blomsterne, og at vi syntes, det var dejligt med de forskellige farver. De forstod det ikke rigtigt men mente, at alle planter måtte kunne bruges til medicin på en eller anden måde, eller at de måtte give frugter, man kunne spise.. Da vi kom hjem fra en rejse, sagde en af de gamle mænd til os: "De små planter dér med de røde blomster er gode mod tandpine. Jeg prøvede at tygge på nogen af dem, da jeg havde tandpine, mens I var væk, og det hjalp meget!"

3. kapitel

Guds omsorg

Da vi i vor første periode i Tanzania havde været alene i missionsarbejdet i lang tid, begyndte Peter at få hjerteproblemer. Dengang havde vi ikke ret mange hjælpere, så vi var ude på besøg i hytterne og landsbyerne, startede to nye skoler, hjalp de syge og havde møder næsten hver dag. Så snart vi var hjemme på missionsstationen, kom der folk med problemer til vores dør, og vi ville så gerne hjælpe dem alle og havde meget svært ved at sige nej til at hjælpe. Vi havde sammen med andre missionærer startet en skole på missionsstationen, da

børnene ellers ikke havde nogen mulighed for at lære at læse og skrive. Det krævede meget tid, da det var svært at få ordentlige lærere, og vi skulle selv skaffe materialer og bygge lokaler, lærerboliger og meget mere. Lægen har senere fortalt os, at vi nordboere, som bor i troperne, ikke skal bruge mere end 50% af den fysiske kraft, vi kan bruge i Norden, og på den højslette, hvor vi arbejdede, skulle vi helst skrue helt ned til 25%, så det var ikke så underligt, vi følte os trætte ind imellem. Afrikanerne var kun vant til at bygge lerhytter, så Peter måtte selv være med hele tiden, når der skulle bygges med sten, murene skulle være lige, og vinduerne skulle sidde lige højt i huset. Han lagde selv tag på mange kirker og lå i den varme sol og slog søm i tagpladerne.

Vi havde en meget dårlig gammel Landrover, som med jævne mellemrum skulle repareres. Der var ingen mekanikere i nærheden, så også det måtte Peter selv gøre. Han oplevede engang, da bilen trængte til en hovedreparation, at have skilt hele motoren ad. Alle delene lå rundt omkring ham, og da han fik det hele rensat og repareret, var han ikke sikker på, hvordan han skulle samle det igen. Det havde han aldrig prøvet før. Så han måtte gå den samme vej, som vi gik med alle vore andre små og store problemer: bede til Gud! Han fik samlet bilen, så den kunne køre. Der var et par skruer m.m. tilovers, som han ikke vidste hvor hørte til, men bilen kørte godt bagefter, og det var jo hovedsagen! Vi havde en meget snæver økonomi og absolut ikke mulighed for at tage væk på ferie, så det hele tog hårdt på kræfterne.

Da Axel og Klara Jensen kom tilbage efter deres ophold i Danmark, kunne de se, at Peter havde slidt for hårdt i det, og de søgte med det samme kontakt til en dansk sygeplejerske, Rigmor Engelbrecht, som arbejdede i det frodige, skønne Syd Tanzania. Hun tilbød os at komme på en god, lang ferie hos hende, og det glemmer vi aldrig. Det var som at komme i Paradis, hvor vi fik hvilet og blev grundigt forkælede. Vi følte

Guds store omsorg for os gennem denne ferie.

Senere underviste Peter mange afrikanere i at lave inventar til skoler og kirker, lægge tag på bygninger og meget andet. I dag er afrikanerne så dygtige, at vi blot kan vejlede dem og hjælpe dem økonomisk, så gør de selv alt arbejdet med byggerierne, så Peter slipper for de mange fysiske anstrengelser. Der er livlige aktiviteter i kirkebyggerierne nu, hvor arbejdet er vokset så meget, at der er tusinder af kristne ud over området, hvor de danske missionærer har arbejdet gennem årene. Begyndelsen tog på kræfterne, men vi fik lært meget om Guds trofasthed og omsorg i svære tider. Vi fik også lært, at Han ofte kommer os til hjælp, når vi tror, alt håb er ude.

Vi var sikre på, at Gud havde kaldet os til at være missionærer, men det var svært for os at forstå, at det skulle være så vanskeligt at få penge nok til at gøre det arbejde, der var nødvendigt. Behovene var så store, at vi besluttede, at det måtte briste eller bære. Var vi kaldede til at tjene Gud her, ville vi gøre det 100%, enten vi havde penge eller ej. Når vi var ude i landsbyerne med de gode nyheder om frelsen ved tro på Jesus, samledes der skarer under træerne til møderne, når de hørte musik fra guitar og harmonika. Det kunne sagtens gå i tørtiden, men vi var klar over, der måtte bygges kirker, når flokken voksede, så mange måtte sidde i den skarpe sol og sidde udenfor i regntiden.

Vi lånte derfor penge hos nogle indiske købmænd, som vi havde meget god og venskabelig kontakt med. Vi sagde til dem, at vi troede på, at vi nok skulle kunne betale dem tilbage, inden vi tog hjem efter vores første fireårige periode. Det så dog temmelig sort ud, men vi fortsatte byggerierne. Peter måtte selv være med fra begyndelsen til slutningen af disse byggerier, da afrikanerne endnu ikke havde lært at bygge lige og

lægge tag på en bygning. Det var meget spændende år, hvor arbejdet voksede stærkt, og både vi og de indfødte havde en fantastisk velsignet tid. Vi bad til Gud og sagde: "Herre, hvis du kan bruge os og ønsker os tilbage til Afrika, må du bevise det for os ved, at vi får alle vore regninger betalt, inden vi rejser hjem til Danmark!"

Der var problemer i vores lille menighed derhjemme i Danmark, og vi fandt senere ud af, at vore behov næsten blev glemt midt i alle problemerne. Gud tillod nok dette for at se, hvad vi indeholdt, og vi fik i høj grad lært, at vi ikke skulle bygge vores arbejde på vores fornuft men udelukkende have vor tro og tillid forankret fast hos Gud, som kaldte os. Og Han var meget trofast imod os!

Da bølgerne havde lagt sig i vores hjemmemenighed, fik vi en ny missionskasserer, Erik Nielsen, og han ville gerne ud at besøge os i Afrika! Det var en meget stor overraskelse og opmuntring for os, og vi nød den tid, han var hos os og kunne se arbejdet.

Da han tog hjem til Danmark, sagde han: "Jeg vil i hvert fald samle penge ind til, at I kan få et indendørs toilet!" Han havde været chokeret over, at man skulle ud i gården på toilet, når det var mørkt. Men Erik samlede ikke blot ind til et toilet. Han og hans kone, Erna, gjorde et kæmpestort arbejde for, at vi skulle få penge ud til arbejdet. De rejste rundt og fortalte om, hvad vi havde behov for, og det bevirkede, at pengene begyndte at komme ind. Da vi den sidste dag, vi var på Itigi-egnen, kørte igennem byen, hvor vi havde lånt de mange penge til kirker, kunne vi betale hver øre tilbage, vi havde lånt. Gud er god! Og Han bruger mennesker, der vil stille sig til rådighed for Ham. Vi glemmer aldrig denne sejrens dag!

Gud viste os også sin omsorg på en anden meget speciel måde ved

afslutningen på vor første periode i Tanzania. Axel Jensen havde lovet at bygge en kirke i det nordlige Tanzania, Oldeani, inden han rejste til Danmark i forbindelse med sin sygdom. Der var blevet en lille flok mennesker frelst og døbt i Oldeani, og de ville så gerne have en kirke. Axel spurgte os, om vi kunne tænke os at tage derop, inden vi rejste hjem til Danmark, da han ikke følte sig stærk nok til opgaven. Pengene var der til at bygge en kirke, og der var et hus på stedet, hvor vi kunne bo. Det var helt fantastisk for os, at der var penge at arbejde med! Og vi tog med glæde imod tilbudet om at rejse derop og hjælpe de kristne.

Da vi kom derop, var vi overvældede og tog det, der var beredt for os, som en stor, kærlig omfavelse fra Gud. Vi blev tilbudt at bo på en kaffefarm i et pragtfuldt hus højt oppe i bjergene, hvor der var en vidunderlig have med udsigt over bjergene, pæne møbler og alt andet, vi havde brug for. Der blev bragt jordbær, mælk og meget andet godt til os hver dag fra den norske farmer, der boede på nabofarmen. Han gav os også gratis træ til tagkonstruktionen til kirken. Vi fik en gratis havemand, der ordnede alle de smukke blomsterbede omkring huset. Der var så smukt, og vi sad stumme af forundring hver dag og så ud over den pragtfulde udsigt over bjergene. Vi var utroligt trætte efter årene i Itigi, og det tog en uge, inden vi kunne gå i gang med at hjælpe de kristne i Oldeani. Vor hovedopgave var at bygge den omtalte kirke, så det gik Peter i gang med, og jeg begyndte efter opfordring fra mange venner i Danmark at skrive vor første bog: "Trofast er Han, som kaldte."

Det hele gik meget godt, men en dag, da kirken lige var bygget op i taghøjde med røde brændte teglsten, kom afrikanerne løbende for at fortælle os, at en lastbil var bakket ind i frontmuren, som ikke var helt tør endnu, muren var faldet sammen, så byggeriet var ødelagt! Det var svært efter al den møje med at få materialer klar, arbejderne oplært og tusind andre ting. Men der var kun ét at gøre: Om igen! Og det endte

med, at kirken stod fiks og færdig den dag, vi skulle rejse hjem til Danmark på orlov.

Kirken i Oldeani står der den dag i dag, og der er en trofast folk kristne på stedet, og flere nye pladser er startet ud fra denne kirke. Lige nu har vennerne deroppe bedt os om at komme tilbage, da de har haft jordskælv og mange andre prøvelser, så arbejdet næsten er gået i stå. Vi håber og tror, at vi skal få lov til at hjælpe dem endnu engang. Vi glemmer aldrig Guds store omsorg for os dengang for de mange år siden, og den lægedom vi fik ved at bo på det skønne sted i tre måneder. Det var rette hjælp i rette tid!

Jeg mærkede også på en speciel måde Guds omsorg for mig midt i en meget svær periode omkring 1970 i vores anden periode i Tanzania. Det er ofte, når man er i krise, man oplever Gud nærmest. Jeg havde blødt i lang tid og blev mere og mere træt og svag. Den gang var der kun et års tid, til vi igen skulle hjem på orlov i Danmark, så jeg håbede, jeg kunne holde ud, til vi kom hjem, så jeg kunne komme til en ordentlig lægeundersøgelse. Men da jeg pludselig fik det meget dårligt, begyndte vi at spekulere på, hvor vi mon kunne henvende os for at få god lægehjælp. Vi havde hørt om et norsk missionshospital, som lå langt borte fra alfarvej i byen Haydom nord for vort område. Vi besluttede at tage dertil, da vi havde hørt, der var to meget dygtige norske læger der. Vi havde dog ikke drømt om, at vejen gennem skoven var så dårlig og ufremkommelig, som den var, men vi nåede da frem efter mange timers kørsel. Den ene læge, Dr. Hinderacker, undersøgte mig og gav mig med det samme en udskrabning. "Du skal komme igen om en måned," sagde han, "så ser vi, hvordan du har det."

Vi tog den lange vej tilbage til Itigi og håbede, alt nu var vel. Men

desværre var der ingen bedring. Jeg ville dog ikke være “pivot”, så jeg holdt ud, selv om jeg mærkede dag for dag, at kræfterne svigtede. Da der næsten var gået en måned, tog vi af sted igen, og denne gang var jeg så træt, at jeg næsten var ligeglad med alting, bare jeg kunne få lov til at ligge og hvile. Dr. Hinderacker blev forskrækket, da han hørte, hvordan jeg havde det og undersøgte mig hurtigst muligt. Efter undersøgelsen sagde han: “Vi bliver nødt til at operere dig allerede i dag, og vi skal have nogen, der kan give dig blod, da din blodprocent er meget lav. Det er svært at finde én her, der kan give blod, da vi næsten alle havde leverbetændelse fornylig. Vi må virkelig bede Gud hjælpe os.”

Pludselig kom han i tanker om, at Peter måske kunne give blod til nogle blodtransfusioner til mig, så hans blodtype blev hurtigt undersøgt. Til min store lettelse har Peter en blodtype, som passer til de fleste blodtyper og også til min, så jeg fik nogle liter af hans blod! Jeg var Gud meget taknemmelig for denne løsning, og jeg plejer at sige, at det er på grund af, at jeg fik blod fra Peter, at jeg nu er blevet så fredelig!

Operationen forløb godt, men jeg var meget træt. Dr. Hinderacker sagde bagefter, at det var et stort mirakel, jeg havde født tre børn. Gud er god, og vi takker Ham for vore børn, som alle er en gave fra Ham. De er i Hans hånd og tjeneste. Jeg så også Guds store omsorg gennem lægerne på Haydom missionsstation. Jeg fik lov til at bo hos Dr. Olsen en hel måned under begge lægers tilsyn, og Peter kom, så ofte han kunne, og besøgte mig og holdt bibeltimer for alle medarbejderne på hospitalet. Lægerne anbefalede mig at gå til undersøgelse, når jeg kom hjem til Danmark. Vi har altid bedt meget for området i Haydom, at Gud ville velsigne det på en særlig måde, og nu mange år efter er der en af vore præster, der har startet en dejlig menighed i Haydom. Han har godt fællesskab med den lutherske menighed, som hospitalet er under.

Da vi kom hjem til Danmark ni måneder senere, skulle jeg til

undersøgelse på Gentofte sygehus. Det viste sig, der stadig var noget galt, så jeg måtte gennem endnu en stor operation. Det var en hård tid også for Peter og børnene, men vi oplevede Guds store kærlighed og omsorg gennem det allesammen, og jeg har siden været så stærk som en ung pige! Så jeg er dybt taknemmelig til både Gud og de mennesker, der var med til at redde mit liv!

4. kapitel

Noget, vi ikke skrev hjem om

Der var flere ting, vi ikke skrev hjem om, da vi vidste, det ville bekymre

vore forældre og venner. Breve tog ofte to uger om at komme hjem, og det tog også to uger, før vi fik svar igen, så der kunne ske meget i den tid. Problemerne løste sig som regel efterhånden.

Men der var ting, vi ikke ville fortælle nogen om i vort civiliserede hjemland, Danmark, da vi var næsten sikre på, at det for dem lød for utroligt eller for fantastisk til at være sandt. Det er nogle af disse ting, vi vil fortælle om nu, da vi kan se, at de onde magter, som har regeret åbenlyst i de afrikanske og asiatiske lande i århundreder, nu også flourer i Danmark, hvor man har lukket mere og mere op for okkulte fænomener. Man tror ikke, det er så farligt at prøve lidt af hvert, da man tror, man selv kan sortere, vælge og vrage i den åndelige verden, som man selv vil. Mennesker søger efter en mening med livet, og det mærkelige er, at de fleste helst vil undgå den bedste vej til Gud gennem troen på Jesus Kristus og i stedet søger i mange fremmede religioner og mystiske fænomener. De lukker da, uden at vide det, dæmoniske kræfter ind i deres liv, og det er ikke muligt ved egen kraft at blive fri fra disse djævelske påvirkninger i ens liv. De vil altid forfølge en, medmindre man bruger den eneste vej til frihed, som vi her vil fortælle om.

Mystikken breder sig

Vi boede i vores anden periode i Tanzania i et af missionens huse, som havde bølgebliktag. Huset var bygget af jordsten, og det var dejligt, da de isolerer bedre mod varmen og kulden end cementsten. Vi arbejdede på livet løs, og mange mennesker kom til tro på Jesus og blev løst fra frygt og sygdom, synd og selvbebrejdelser, så kirkerne var fulde hver uge til gudstjeneste. Nogle "kloge" danskere mener, at man skal lade afrikanerne være. De skal have lov til at leve i deres kultur og kan

sagtens undvære de hvides indblanding. Disse "kloge" ved ikke, hvad de taler om. Afrikanerne, som i slægt efter slægt er underlagt troldmænd og de onde ånder, gammel familieovertro og frygt for de dødes ånder, har det forfærdeligt. De gør alt for at slippe ud af den angst og frygt, der plager dem, og troldmænd og medicinmænd - og kvinder ligeså får til gengæld for deres "hjælp" masser af penge, majs, geder og høns samt autoritet, som de udøver over hele landsbyer og store områder.

Når mennesker hører evangeliet om Jesus, som kom for at frikøbe os fra Satans magt med sit eget liv, bliver de grebet af det gode budskab. Tusinder kommer til tro og bliver løst ud af de onde ånders magt. Sådan var det også i vort område omkring Itigi og Singida. Mange afrikanere har spurgt os: "Hvorfor kom der ingen missionærer før, så vi kunne have hørt om Jesus for længe siden?"

En aften kunne vi ikke falde i søvn, fordi der var nogle ugler, der havde sat sig oppe på vort tag. De hoppede rundt og kurede ned af taget, så det var umuligt at sove. Da vi blev trætte nok efter flere timers irritation over ugerne, faldt vi endelig i søvn. Men næste aften og nat fortsatte spektaklet - og næste nat - og næste nat. Til sidst fandt ugerne ind i et hul under ydertaget, så de kunne komme ind på selve loftet, hvor de larmede endnu værre end før.

Til sidst tog Peter sit haglgevær og gik ud for at affyre et skud imod ugerne, så vi kunne få ro. Der sad en ugle på en stolpe udenfor huset, og han skød efter den. Men da den var faldet død til jorden, kom der med det samme en ny og satte sig. Peter fortsatte hver aften med at skyde efter ugler, så til sidst var det sådan, at når han viste sig på terrassen, skreg ugerne højt, og nogle ville fare på ham. Vi var til sidst så trætte og udmattede efter denne lange kamp mod ugler, at vi ikke vidste, hvad vi

skulle stille op. Vi kunne ikke passe arbejdet om dagen, når vi ikke fik vores nattesøvn.

En dag fik vi besøg af nogle ældre missionærer, som plejede at overnatte hos os på deres rejser. Med det samme de hørte om uglerne, sagde manden: “Å, det har vi været ude for flere gange. Det er nok troldmanden, der vil køre jer trætte og have jer væk herfra, så han kan få sin indtjening tilbage!”

Vi troede ikke vore egne ører. Det var da ikke en naturlig forklaring, men vi fandt ud af, at der ikke er nogen naturlig forklaring på sådanne ting, ud over at det er dæmoniske kræfter, der er på spil.

“Lad os bede,” sagde missionæren, “og byde disse djævelske kræfter at forsvinde i Jesu navn!”

Vi bad alle fire sammen og bød Djævelen at forsvinde fra vort hus og område med alle hans magter og myndigheder. Siden det øjeblik havde vi fred for uglerne! Det var en fantastisk oplevelse, vi aldrig glemmer, og vi har siden brugt disse erfaringer i andre tilfælde, hvor den Onde ville spærre vejen for os og vort arbejde. Der gik ikke mange dage efter denne oplevelse, før en af lederne i vores kirke kom til os og fortalte, at han pludselig havde fået store problemer med en flok ugler, der satte sig på hans tag hver nat og forstyrrede hele familiens nattesøvn. Vi fortalte ham om, hvad vi havde oplevet, og at han kunne gøre det samme, som vi havde gjort. Han bad sammen med hele sin familie Gud om hjælp til at blive fri for uglerne, og så bød han dem forsvinde i Jesu navn! Også han blev fri for denne plage. Der er en mægtig kraft i Jesu navn, fordi Han er Guds Søn, kongernes Konge og herrernes Herre. Ved troen på Ham er der frihed for mørkets magter!

Vi ved nu efter mange års erfaringer, at Djævelen gennem troldmænd og andre af hans redskaber kan sende både dyr og mennesker hen, hvor han

vil, og han kan overstyre pengesager og mange andre ting og besætte mennesker, som lukker op for ham. Han var engang en af Guds mægtigste skabninger i himlen, men han hovmodede sig og ville være større end Gud. Derfor blev han og hans tilhængere kastet ud af himlen. Han har magt på jorden over de mennesker, der lader ham komme ind i deres liv, men dem, der har Jesus, Guds Søn som Konge og Herre i deres liv, er beskyttet under Jesu blod. Det er derfor vigtigt at vide, hvem vi tilhører, og hvem vi vil tjene.

Da der var gået lidt tid efter oplevelserne med uglerne, fik vi pludselig problemer med vores bildøre. Men det var kun på søndag formiddage, når vi skulle ud for at holde møder rundt på egnen. Vi satte os ind i bilen parate til at tage af sted, - men så kunne vi ikke lukke bildørene. Det skete et par gange, så blev vi mindet om oplevelsen med uglerne og befalede i Jesu navn alle dæmoniske kræfter at forvinde i Jesu navn. Og problemet var løst! Vi sang sammen med afrikanerne lovsange til Gud hele vejen ud til pladserne, vi skulle besøge, og vi var lykkelige over, at Han, som bor i os, er stærkere end alle onde kræfter i verden. Selv om vi kommer ud for mange prøvelser og svære ting, så er vor Gud altid større! Pris og ære til Ham alene!

Vi vil lige indskyde her, at hvis du, som læser dette, har haft eller har problemer med onde ting, der hele tiden sker i dit liv, så giver Peter dig en anvisning bag i bogen til, hvordan du kan blive fri.

5. Kapitel

Vi mødte en sort engel

Når vi tænker tilbage på de 40 år, vi har arbejdet som missionærer, siger vi ofte til hinanden: ”Hvis Gud ikke havde sendt sine engle med os, var det aldrig gået godt.” Vi har rejst på kryds og tværs af mange lande:

I Tanzania, hvor vi har arbejdet mest, har vi rejst fra syd til nord, fra øst til vest i det store land på frygtelig dårlige veje for at undervise afrikanerne i Guds ord, for at bygge kirker og bibelskoler, bygge skoler og klinikker, ja, og gøre det, du har læst om i de foregående kapitler.

Den gamle missionær, Ove Falg, bad os om at komme til Madagascar en tid for at hjælpe ham med undervisning og med at skaffe hjælp til kirker og syge mennesker.

Missionærene fra Zambia bad os komme ned til deres bibelskole for at hjælpe med undervisningen.

De indfødte præster ”råbte” om hjælp til arbejdet i Malawi, hvor vi var langt inde i busklandet fjernt fra almindelige veje.

I Uganda har vi været mange gange for at bygge bibelskole, kirker og børnehjem.

I Kenya har vi rejst på kryds og tværs af landet til de store byer og til de fjerneste stammer for at forkynde evangeliet og bygge kirker, bibelskoler, hjælpe børnehjem og gadebørn.

På et tidspunkt spurgte vore venner, missionærene Lise Lotte og Esteban fra Paraguay i Sydamerika, om vi kunne komme og hjælpe dem nogle uger. Vi kunne ikke sige nej. Vi havde kendt Lise Lotte, fra hun

var en lille pige og vidste, at de ikke fik ret mange gæster og hjælpere fra Danmark, og at de havde gjort et meget stort arbejde gennem mange år i Paraguay.

Det var en fantastisk oplevelse for os at se det store arbejde, både de og andre danske missionærer gør blandt de fattige og uvidende mennesker i Sydamerika og møde de mange, glade indfødte kristne der. Vi var meget glade for at få lov til at hjælpe dem en tid.

Peter blev bedt om at komme til Skt. Petersburg i Rusland lige efter murens fald. Der var en baptistmenighed, der gerne ville have undervisning om Israel og om, hvad Bibelen siger om endetiden. Peter tog sin svoger, Werner Ellgaard, med. Han var meget dygtig til at organisere alt det praktiske, når vi skulle på rejse, og han ville gerne med. Det blev en spændende oplevelse for dem.

De kom til at bo på 14. etage i en stor boligblok, hvor elevatoren hele tiden gik i stykker, så de måtte gå op og ned ad de mange trapper. De blev budt til middag hos menighedens medlemmer, og menuen stod på kålsuppe næsten hver eneste dag. Folk var så fattige, at man må undres over, at de kunne leve på den måde.

Da Peter skulle undervise om Israel i kirken, var det tydeligt, at mange var skeptiske. I alle årene forud havde mange af dem hørt, at jøderne var skyld i alt det onde, der var sket med Rusland, og det, der står om Israel i Bibelen, blev betragtet som historie, der forlængst var forbi. Men efterhånden som undervisningen skred frem, blev stemningen vendt, og alle blev meget interesserede og tog hele undervisningen på videobånd. Man kunne pludselig forstå, hvad de gamle profetier i Bibelen handler om, og at der fortsat kommer til at ske meget i Israel, som vi vil undres over. Gud vil herliggøre sit navn i Mellemøsten. Mange af de bibelske

profetier er allerede gået i opfyldelse lige for vore øjne, og alt det andet, Guds ord siger, vil gå i opfyldelse på samme måde. Der blev stor begejstring, og det endte med, at videobåndene blev sendt på det lokale TV og ud til alle kirkerne i omegnen.

Da Peter kom hjem fra Rusland en kold efterårsdag, kom han i skjorteærmer og med meget lidt bagage. Jeg troede, hans tøj var blevet stjålet i Rusland, men han sagde:”Du skulle se, hvor fattige de mennesker er derovre. Jeg nænnede ikke at tage mit tøj med hjem.. Den mand, der kørte for os, skulle bruge en hel månedsløn, hvis han skulle have en frakke til vinter, så han fik min!”

Igen måtte vi sande, som vi gør det så ofte, når vi kommer hjem fra vore missionsrejser:”Danmark er et dejligt land, og hvor har vi det godt! Vi må ikke klage over småting men være meget taknemmelige for alle de goder, vi har!”

Også i Polen og mange andre lande har vi været for at fortælle om Jesus. Det er helt utroligt, hvad Gud har gjort for at hjælpe os og gøre det muligt for os både fysisk, åndeligt og økonomisk, så vi kunne klare det. Det er et stort bevis for os på, at Gud er en almægtig Gud, og at Jesus Kristus lever i dag og sender sin kraft og sine engle ud for at hjælpe sådan nogle som os!

Den sorte engel

Vi havde en meget speciel oplevelse, da vi i 1985 var på vej op til bjergområderne i Vest Tanzania, hvor vi skulle undervise på en bibelskole. Vi havde kørt på de dårlige veje i næsten ti timer, og vi regnede med, at vi skulle være fremme ved bestemmelsesstedet, inden

det blev mørkt. Vi prøver så vidt muligt ikke at køre i Afrika efter mørkets frembrud, da der kan ske mange ting med bilen, som ikke kan klares i mørke. Men nu var det begyndt at regne og blive mørkt, og når det regner i Afrika, så regner det altså! I stænger! Det er næsten ikke til at se ud af bilruden, så man er nødt til at køre meget langsomt på store strækninger. Vores ene lygte var gået i stykker ved et stenslag, så det var svært at se vejen. Vi kørte og kørte og syntes ikke, vi kom ret meget længere.

Pludselig var vi fremme ved en lille landsby, og vejen var pløjet op af store lastbiler, der var kørt igennem i det regnfulde vejr. Da vi kom nærmere, så vi en del lastbiler, der sad fast i mudderet, og en stor flok rasende mennesker stod inde ved vejkanten og skældte ud. Da vi kom helt hen til stedet, så vi, at vejen var ødelagt, og en flod af vand løb over vejen. De rasende mennesker kom farende hen til vores bil og rasede som vilde imod os: "I ødelægger vores vej. Nu har vi lavet denne vej hundrede gange, men I kommer bare med jeres store biler og ødelægger den med det samme. Forsvind herfra og hold jer væk, ellers slår vi jer!"

Vi kunne ikke forklare folkene noget som helst. De ville ikke lytte, og vi kunne ikke komme væk, selv om vi ønskede det af hele vores hjerte. Alle de store biler sad fast i mudderet, og vi kunne ikke risikere at køre ind i den bløde rabat og køre forbi dem. Vi prøvede, men så sank vi ned i mudderet. Folkene blev mere og mere rasende, da ingen af bilerne forsvandt, og da de rasende landsbyfolk ikke kendte os, og vi var hvide, så det ud til, at deres raseri skulle gå ud over os. Vi var fortvivlede og råbte til Gud om hjælp til at komme væk fra dette frygtelige sted.

Pludselig stod der en stor, bredskuldret afrikaner lige ved vort bilvindue. Vi havde ikke set ham før blandt de andre afrikanere. Han spurgte: "Er der noget, jeg kan hjælpe jer med?"

Om der var! Vi forklarede ham den håbløse og temmelig farlige situation, og at vi gerne skulle fremad til vort bestemmelsessted så snart som muligt.

“Vent,” sagde han, “jeg har et godt reb. Det binder jeg fast i jeres bil og over til den bil derovre. Så skal jeg nok trække jer op af mudderet, så I kommer over på den anden side, hvor I kan køre videre!” Indenfor et par minutter havde han fået bundet de to biler sammen, og det var mærkeligt, at folk var holdt op med at råbe og true ad os. Han startede lastbilen, og vi blev trukket gennem floden, der løb over vejen og gennem mudderet på den anden side og ud i frihed! Hvor var vi lykkelige. Peter stod ud af bilen for at takke manden og give ham en skilling for ulejligheden, men da han tog sin pung frem og løftede hovedet, var manden væk! Vi kunne ikke få øje på ham nogen steder. Da sagde vi til hinanden: “Det var en sort engel!”

Og det tror vi den dag i dag. Ingen almindelige mennesker kunne have klaret den situation så hurtigt og effektivt og fået hele flokken af rasende mennesker til at være rolige. Vi er sikre på, at Gud havde sendt ham. Og når vi tænker på alle vore ture på de lange dårlige veje, vi har kørt på i årenes løb, er vi sikre på, Guds engle har haft travlt med at passe på os!

Der står i Bibelen, at Guds engle lejrer sig omkring dem, der frygter Gud, og vi læser også i Bibelen om, at engle kan ligne almindelige mennesker. Der er mange mennesker, der i årenes løb har reddet både os og vore børn i vanskelige situationer, og vi kalder dem engle, for de udførte mirakler og var som sendt fra himlen.

6. kapitel

I Guds time

Vi har ofte undret os over, at vi ikke altid får de svar, vi ønsker, på vore bønner til Gud. Men vi har fundet ud af, at Han giver os, hvad vi behøver, - ikke altid hvad vi ønsker os.

Vi har oplevet store mirakler i Afrika, og vi har ikke kunnet lade være med at lægge mærke til, at der, hvor alt ser absolut håbløst ud, gør Gud de største mirakler. Der, hvor der ikke er nogen hjælp at få, og hvor mennesker ikke kender Jesus, og de aldrig har hørt om Ham, der kommer Han allernærmest og viser sig i al sin herlighed.

For mere end tyve år siden, mens vi boede i Singida by i Tanzania, blev vi en dag kaldt ud til en meget afsidesliggende landsby, hvor vi aldrig havde været før. En af vore kristne venner, Simon, boede sammen med sin kone og børn derude midt i skoven blandt folk, der var muslimer eller dyrkede forfædrenes ånder og gik til troldmændene for at få hjælp, når de var syge og havde andre problemer.

Vores ven havde en stærk tro på Jesus som Guds Søn, en frelser og hjælper under alle livets omstændigheder. Det havde han fortalt til sine naboer og andre i landsbyen, hvor han boede. En dag bragte muslimerne en mand til Simons hus. Manden var meget syg og havde været lammet i benene i mange år.

“Bed til din Gud for denne mand, og lad os se, om han bliver rask. Hvis din Gud er så stor, som du siger, må Han kunne gøre et mirakel her, som

ingen af vore medicinmænd kan gøre!”

Det var en stor udfordring for Simon, og han sagde til folkene omkring ham, at han ville sende bud efter sin ven, Peter, som var missionær, og de ville sammen bede for manden. Da vi fik besked om at komme ud til landsbyen, tog Peter af sted sammen med nogle venner, der kunne vise ham vejen ind i skoven, hvor der kun gik en sti ind til landsbyen. Da han ankom til landsbyen, blev han budt ind i Simons hus, en fattig jordhytte med græstag. Der var allerede samlet nogle folk fra landsbyen, og da rygterne gik, at Peter nu var kommet, kom en flok mænd bærende med den lamme mand. Peter fortalte dem alle om vor tro på Jesus, og sammen bad han og de andre troende en bøn for den syge.

Det store mirakel skete, at manden rejste sig i Jesu navn og var fuldstændig helbredt! Folk var fuldstændig tavse af forundring, og rygterne om helbredelsen gik som en løbeild ud i hele området.

Der gik mange år, hvor vi ikke længere tænkte på denne dejlige oplevelse, men da vi kom til Tanzania i 1999, fik vi et brev fra Simon, hvor han skrev: “Kom ud og hils på “jeres børn” herude i min landsby!”

Vi var nødt til at sende afbud i 1999, da vi havde lovet at komme til mange andre pladser, men da vi besøgte Singida igen i år 2000, fik vi igen invitation til at besøge Simons landsby. Vi tog derud begge to sammen med et par venner, og denne gang var der en fin jordvej ud til landsbyen. Der var bygget mange huse i løbet af de mange år, der var gået, siden Peter var derude første gang. Vi blev meget forbavsede, da vi ankom til landsbyen. Der var bygget en stor kirke med plads til flere hundrede mennesker ved siden af det sted, hvor den lille græshytte lå for de mange år siden.

“Her er nogle af alle de “børn”, I har fået efter det store mirakel med den lamme mand, der blev helbredt,” sagde Simon. “Der er to andre kirker

på størrelse med denne i nabolaget, så på grund af det ene mirakel er der nu tre store menigheder her i området!”

Vi var lige ved at græde af glæde, og endnu stærkere var det at være med til mødet i kirken senere på dagen. Den var propfuld af syngende, glade mennesker, der priste Gud.

Vi fik senere at vide, at der havde været en muslim tilstede den dag, den lamme mand blev rask. Han var øjeblikkeligt kommet til tro på Jesus som Guds Søn, da han så underet ske, og efter en tids undervisning i Bibelen flyttede han til et område ved Makiungu på den anden side af Singida, hvor folk ikke havde hørt de gode nyheder om Jesus og Guds Helligånds kraft. Han sagde, at han ville gøre alt, hvad han kunne, for at mange andre skulle lære Jesus at kende. Vi havde selv prøvet i flere år at få et kristent arbejde i gang i Makiungu, men det var “som at slå i en dyne”. Ingen ville høre. Men nu efter at en stærk troende familie var flyttet derud, kom der for alvor gang i sagerne. I dag er der et stærkt voksende arbejde også der, hvor den ene landsby efter den anden tager imod Jesus som frelser og Herre.

Alt dette blev født ud af én dag, hvor Gud gjorde et stort mirakel. Det var lige i rette stund, hvor mennesker var modne til at tage imod Guds frelse, og netop i Guds time skete det, som Jesus forklarer i Mattæus evangeliet 13. kapitel. Han sammenligner bl.a. Guds rige med en surdej. Når den kommer ind i en dej, der er klar til at tage imod, vil den brede sig ud i hele dejen. Jesus sammenligner også Guds rige med et sennepsfrø, der bliver lagt i jorden. Frøet er mindre end alle andre frø, men det spirer og gror, så det til sidst bliver til et stort træ, hvor himmelens fugle kan komme og søge ly.

Sådan er det sket mange steder i Tanzania, et fattigt land, hvor der har været hungersnød, modgang og mange andre slags prøvelser. Guds ord

er blevet sået i god jord, og det har båret rige frugter til Guds ære.

Det skal ske dig, som du tror!

Vi synes ofte, det er lettere at tro, at Gud kan gøre undere og tegn i Afrika end i Danmark, men vi har oplevet, at Gud er den samme i vort lille land, som Han er andre steder, og som Han var, da Jesus gik omkring på jorden og gjorde vel og hjalp mennesker i nød. Der står igen og igen i vor bibel, at da Jesus så deres tro, skete miraklet. Han rørte ved de syge, eller de syge rørte i tro ved Ham, og de blev helbredte. Han sagde til kvinden, der var uhelbredeligt syg af blødninger og rørte ved Jesu kappeflig: "Vær frimodig datter, din tro har frelst dig!" - og til høvedsmanden, hvis tjener var syg: "Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel," - og tjeneren blev rask. Det er altså vor tro på Jesus og Hans helbredende kraft, der virker undere. Vi har bedt for mange syge, hvor der tilsyneladende ikke skete nogen helbredelse, men vi har også bedt for mennesker, hvor vi følte, vores tro var meget lille, men Jesus helbredte dem. Han kan helbrede ved den syges tro, og Han kan helbrede ved forbederens tro. Hvis vi har tro som et sennepskorn, siger Jesus, så kan vi gøre store ting i Hans navn. Men troen kommer af det, som høres, derfor er det vigtigt at høre, hvad Jesus siger og lade os fylde af Hans tro. Uden Ham kan vi slet intet gøre! Vi føler selv, vi ønsker at leve meget nær hos Gud hver eneste dag, så vi kan være til hjælp for mange flere mennesker og altid være fyldt med tro. Der står om Jesus, at da Han kom til sin hjemegn, kunne Han ikke gøre mange undergerninger, fordi folket var vantro. Vor bøn er, at vi ikke må være så fortravlede og selvsikre, at vi mister troen og i stedet bliver vantro.

Må Gud hjælpe os i vort land, hvor vi har så mange goder og

hjælpemidler, og hvor lægerne også hjælper mange mennesker i deres nød, men hvor ventelisterne til sygehusene er et stort problem, at vor tro på Jesus, Guds Søn, må vokse, og vi må se Hans helbredende kraft åbenbaret mere og mere iblandt os!

Vi var på en møderejse i Danmark i juni 1988 og skulle blandt andet tale i et stort telt på en bibelcamping i Gatten i Jylland. Der var mange mennesker, og iblandt mødedeltagerne var der en mand i rullestol. Vi kendte ham ikke, men vi kunne se, han var meget syg og lam i begge ben. Pludselig under mødet blev Peter fyldt med den tro, som vi har set virke mange gange i Afrika, en guddommelig tro, der pludselig giver ham vished for, at Gud nu vil gøre store ting. Han gik ned og tog manden ved hånden og sagde til mandens søn og en ven, der var med som hans hjælpere, at de skulle rejse manden op på benene, og Peter sagde til manden: "I Jesu Kristi navn byder jeg dig, stå op og gå!"

Jeg skal indrømme, at jeg var helt chokeret, men det har jeg før været, når Peter pludselig siger noget i tro til Gud, som for mennesker ser helt umuligt ud, så jeg ventede spændt på, hvad der ville ske, og det gjorde alle de andre i salen sikkert også.

Manden fortalte senere, at da Peter tog hans hånd, gik der som et elektrisk stød igennem ham, og i samme øjeblik blev hans ben og ankler stærke. Han sprang op og stod oprejst og begyndte at gå omkring, først lidt tøvende, men så fik han mere mod på at tage skridt for skridt. Han gik frem og tilbage foran platformen. Peter gik op på platformen igen og hen til mikrofonen og bad manden om at komme op ad trappen til mikrofonen for at fortælle, hvad han havde oplevet. Manden gik op ad trappen til platformen og hen til mikrofonen, og der gik som et brus gennem forsamlingen, hvor alle havde set den lamme mand være med på

bibelcampingen, og mange kendte ham fra mange år tilbage og vidste, at dette var umuligt for mennesker at gøre. Bent Noermark Christiansen, som manden hedder, var fuldstændig stum, da han kom op til mikrofonen. Det var så overvældende, det, der var sket, at han ikke kunne få et ord frem. Gud havde gjort et stort mirakel, og Jesus, den store læge, fik ære i teltet den aften og har fået det lige siden. Bent har skrevet og talt overalt, hvor han kommer, om det store mirakel, som Gud gjorde for ham. Nogle mennesker ville ikke tro det, andre, som havde været vant til, at Bent kom kørende i sin invalidebil og kun kunne komme omkring ved hjælp af sin kørestol, var skræmte og ville ikke tale om det. Men mange, mange andre priste Gud for Hans store nåde og barmhjertighed mod denne mand. Bent har fortalt om alle de kampe og problemer, han havde haft gennem sit liv med sorg og sygdom, tvivl og vantrø, og hvordan han var på vej bort fra troen på Gud. Men efter en tid begyndte han at få en forventning om, at Jesus ville helbrede ham. Ved et bedemøde bad han nogle af sine venner bede for ham, så han kunne komme ud af det store morfinforbrug, han havde fået på grund af sine mange smerter. Vennerne slog kreds omkring ham, lagde deres hænder på hans hoved og bad for ham. Han blev fuldstændig befriet for alle sine smertestillende midler og fik ingen abstinenser. Hans krop var på guddommelig måde blevet rensset for alle giftstoffer.

Da nogle venner ville have ham med til bibelcamping i Gatten, var han lidt betænkelig. Hvordan skulle han klare sig med sit handicap på en campingplads? Men vennerne lovede at hjælpe ham med alt, hvad de kunne. Bent fortæller:

“Efter at jeg var blevet befriet for alle de smertestillende midler, var forventningen om, at Gud ville helbrede mig, vokset yderligere. Jeg havde tidligere været til forbøn mange gange, men der skete intet, og for hver gang var min tro blevet mindre; men nu følte jeg mere og mere, at

det måtte ske.”

Da Bent var blevet helbredt den aften i teltet, var der så stærk en atmosfære af tro på Jesus tilstede, at Peter opfordrede alle de andre syge ved mødet til at komme frem til forbøn, og mange andre blev helbredte den aften. Gud er god! Hvis du, kære læser, har fysiske eller åndelige behov, så bliv ikke træt af at bede Jesus om at røre ved dig. Læg dit liv i Hans hænder. Ved fællesskabet med Ham vil din tro vokse, og Han vil gøre alting nyt i dit liv.

Intet er umuligt for Ham! Vi vil bede Gud lade troen vokse i vore hjerter, så vi må se mange flere af Hans underfulde gerninger i vort land, som trænger så hårdt til at se Jesus som den eneste frelser. Han er Vejen, Sandheden og Livet.

Da vi for nogle år siden var forstanderpar i Taborkirken i København, havde vi startet nogle specielle møder hver onsdag, hvor vi ville bede sammen for menigheden og alle de emner, vi gerne ville have forbøn for. Vi var en lille flok på 6-7 stykker, der begyndte at bede sammen, men det varede ikke længe, før vi kunne være fyrre-halvtreds troende samlet, og vi oplevede mange bønnesvar. Der var en ældre dame, Sigrid, som var meget trofast. Hun kom til hvert eneste og var altid glad og positiv. Men en dag sad hun længe på en stol og så rigtig dårlig ud. Jeg kunne se, hun havde stærke smerter. “Hvad er der galt, Sigrid,” spurgte jeg. “Åh,” sagde hun, ”jeg har frygtelig ondt i ryggen. Jeg har haft dårlig ryg i mange år, og engang imellem plager det mig ganske forfærdeligt. Lægerne kan ikke hjælpe mig, og i dag er det særlig svært.” Jeg fik meget ondt af hende, og jeg kaldte på Peter, for at vi begge to kunne bede for Sigrid. Peter målte hendes ben, mens hun sad på stolen, og det viste sig, det ene ben var meget kortere end det andet. Mens vi bad for

hende, så jeg tydeligt, hvordan det korte ben voksede ud, og pludselig var begge ben lige lange. Alle smerterne forsvandt i Sigrids ryg, så hun strålede af glæde. Vi har mødt hende mange gange siden, og miraklet skete for mange år siden, men hun stråler stadig som en sol og priser Gud, fordi hun blev fuldstændig helbredt den dag.

Gud er stor! Jesus lever. Alle andre religionsstiftere er døde, men Jesus døde på Golgata for at tage alle vore synder og sygdomme på sig. Han opstod fra de døde og var sammen med sine venner i mange dage efter sin opstandelse. Nu er Han i himlen, hvor Han går i forbøn for os hver eneste dag, og der står i Guds ord, at Han skal komme igen på samme måde, som Han fór til himlen, og Han vil komme og regere på jorden i tusind år. Han vil tage alle dem, der tror på Ham, med hjem til sin himmel. Det bliver en herlig dag! Må Gud hjælpe os at være klar!

7. kapitel

Stor fred under dødstrusler

Under vores anden periode i Tanzania oplevede vi store omvæltninger i den politiske situation i landet. Det resulterede i, at vi først hørte rygter om uhyggelige overfald og mord i hovedstaden Dar es Salaam. Senere rykkede det tæt ind på os. Vi boede langt inde i busklandet i det centrale Tanzania, hvor vi hverken kunne købe aviser eller følge med i de mange ting, der skete i verden. Vi havde så travlt med vort daglige virke, at det heller ikke interesserede os så meget. Men da “jungletrommerne” i flere dage gennem den lokale befolkning fortalte os om, at urolighederne nærmede sig vor del af landet, begyndte vi at vågne op.

Pludselig meddelte vores indiske købmand i den lille by, Itigi, som var vores “indkøbscenter”, at han havde fået besked på fra regeringen, at han ikke måtte sælge benzin til os foreløbig på grund af krisen i landet, hvor alle fremmede pludselig var mistænkelige. Vi kunne i forvejen ikke købe ret meget i den lille landsby udover, hvad den lille købmand havde og

den smule, der var på markedspladsen af løg, tomater o.l. så vi var temmelig dårligt stillede, hvis vi ikke kunne køre til en af de større byer for at handle engang imellem.

Vore børn gik på den svenske missions kostskole, som lå 300 km væk, og de skulle hentes hjem fire gange om året på ferie. Når der var uro i landet, var det vigtigt for os at have benzin, så vi kunne hente dem i en fart og komme ud af landet. Men det var vi altså afskåret fra, når vi ikke kunne købe benzin. Vi havde altid én tønde med benzin stående i udhuset, så vi fik vore børn hjem på ferie lige efter, at uroen var startet, og vi fik talt med deres lærere og skolelederen om den alvorlige situation. De bad alle os forældre om at sørge for, at vore børn havde et selvstændigt pas, foruden at de stod i vore pas. Vi skulle sørge for, at de havde tøj o.l. med på skolen, så de kunne klare sig selv en tid, da den svenske regering havde sørget for en evakueringsplan for børnene, hvis situationen blev alvorligere. Da der blev lidt ro i nogle dage, kørte vi børnene tilbage til skolen og følte os trygge ved, at de i hvert fald kunne komme ud af landet i tilfælde af krig.

Da vi kom hjem fra denne tur, havde vi ikke mere benzin. Men vi havde hele tiden en kuffert stående med det mest nødvendige til os selv, hvis vi skulle få brug for at flygte, og så håbede og bad vi om en udvej til at få benzin og andre nødvendige ting.

En morgen blev vi meget forbavsede, da de afrikanske skolebørn, som vi selv havde bygget skole til og sørget for på mange forskellige måder, kom løbende i en lang række op forbi vore køkkenvinduer og råbte: "Slagt de hvide, slagt de hvide!" Da vi kiggede ud af vinduet, så vi, at de havde lavet geværer af træ, som de bar som soldater, deres lærer var med dem, og de løb i lange rækker rundt på hele missionsstationen. Vi troede ikke vore egne øjne og ører. Det måtte være en vild leg, de

havde fundet på at lege for en dag.

Men da det gentog sig hver eneste morgen, blev vi klar over, der lå mere bag disse hadske sange, som opmuntrede folk til at vende sig imod os og skade os. Nogle af lærerne så på os med mørke blikke, og vi mærkede, at mange af dem, der ikke var kristne, ønskede os udryddede. Da der samtidig blev ved med at komme rygter fra kystområderne om mange drab på forskellige grupper af mennesker, forstod vi alvoren i situationen og begyndte at bede Gud om visdom til at takle dette på den rigtige måde.

Efter flere dage med “soldaternes” demonstrationer udenfor vort hus, opsøgte Peter den ledende regeringschef i vort område og fortalte ham om, hvad der skete ude hos os. Peter sagde til ham: “Det kan ikke være rigtigt, at vi, som selv har bygget denne skole og lønnet lærerne og hjulpet eleverne med skolebøger og skoleuniformer, skal finde os i disse alvorlige optrin. Vi er i landet for at hjælpe jer. Er det meningen, I vil slå os ihjel til gengæld?”

Distriktschefen blev meget forlegen og sagde, at det måtte være nogle af de lærere, der havde været på kursus fornylig, der havde oplært børnene til disse handlinger. Han ville sørge for at få det standset øjeblikkeligt. Og det gjorde han.

Vi skulle være meget forsigtige med, hvad vi sagde og gjorde, for regeringen havde indført en ny socialistisk politik, efter at præsidenten havde været i Kina og nu ønskede at indføre kinesiske forhold i Tanzania. Folk blev rykket op fra deres hjem med magt, og de blev tvunget til at bo tæt sammen i landsbyer, hvor de skulle have alt fælles. De skulle arbejde syv dage om ugen på deres egne og regeringens marker. De skulle ikke holde fridag, men alle skulle gøre, som regeringen bød dem at gøre. Folk var ulykkelige, når der kom bulldozere

og fjernede de små hjem, hvor familien ikke ville flytte godvilligt fra, og udbyttet på markerne blev ikke til fordel for dem selv mere. De kunne blot lige overleve, så der var meget murren i krogene. Når folk spurgte os, hvad vi mente, var vi nødt til at sige, at vi var gæster i landet og ikke kunne blande os i denne politik. Da de nye landsbyer blev etableret, og alle skulle til at arbejde hver eneste dag i ugen, nægtede de kristne at arbejde om søndagen. De ville holde hviledag og gå i kirke. Da regeringen ville tvinge dem, satte de sig under træerne om søndagen og sagde: "Så må I gøre med os, hvad I vil. Vi holder fri, som Bibelen siger!" Det gav mange problemer, og vi missionærer, som havde undervist dem i bibelen, kom for had blandt anderledes troende ledere i distriktet.

Hele situationen var meget spændt i meget lang tid, men vi oplevede Guds store mirakler i vores hverdag, hvor vi fik mad hver dag, og den indiske købmand sagde til Peter en dag: "Kom ind til mig og få en tønde benzin, som du kan gemme i dit udhus, så I kan komme væk herfra, hvis I vil. Jeg er ligeglad med, om de slår mig ihjel for det!"

Vi oplevede så megen kærlighed og omsorg fra mange sider, at vi måtte sande, at det er i nøden, du skal kende dine venner!

Men det, der gjorde dybest indtryk på os, var og er den dag i dag, at midt under mordtrusler og andre onde ting fra morgen til aften, havde vi en dyb, vidunderlig fred i vort indre. Vi havde vores bøn og bibellæsning hver morgen, inden dagen startede, og da fik vi en overnaturlig kraft og visdom til at takle alle de mange kritiske situationer, der opstod. Gud kan give fred midt i stormvejret! Vore børn kan vist ikke engang huske, hvordan det var i den tid. De levede under en speciel beskyttelse og ro, som kun Gud kan give.

Under denne svære tid blev vi i december måned inviteret til dansk

julefest på Den danske Ambassade i Dar es Salaam. Det var en fantastisk oplevelse, som vi aldrig glemmer. Midt i en tid med meget sparsom mad og en følelse af at være helt alene dansker i et mørkt land, var det som at komme i himlen at træde ind i ambassadørparrets hus. Det var “et lille Danmark”. Der var pyntet til jul overalt, og et stort, smukt juletræ stod pyntet midt i den store stue. Der blev serveret vidunderlig dansk mad, bl.a. smørrebrød med torskerogn, leverpostej, flæskesteg med rødkål, ja, alt, hvad vi danskere kan lide. Stuerne og hele den dejlige have var fyldt med andre danskere, børn og voksne, så der blev talt dansk, og alle virkede overstadigt glade for at være sammen som en stor familie. Åh, hvor vi hyggede os og følte, at vi var kommet en tur hjem og havde et lille åndehul midt i krisetiden. Jeg spurgte ambassadørfruen om, hvordan de dog kunne skaffe alle disse dejlige madvarer, og hun svarede: “Vi har altid direkte forbindelse med Danmark og kan bestille det, vi skal bruge, til en sådan lejlighed. Det kommer ud med fly, så vi har det samme dag eller dagen efter, vi har bedt om det.”

Efter denne dejlige oplevelse tænkte jeg på, at sådan er det åndeligt set for alle, som tror på Jesus Kristus som frelser og Herre. Vi har direkte kontakt til vort himmelske fædreland og den himmelske regering hvert minut i døgnet. Vi kan bede om hvad som helst i Jesu navn, og Gud vil give os det, som Han ser, er det bedste for os. Midt i problemerne, vi lever i, kan vi føle os glade og fuldkommen ét med andre, der også har en levende tro på Jesus. Vi taler det samme sprog og har den samme Ånd, og vi kan fryde og glæde os over Guds godhed.

Jeg lærte også nogle andre åndelige principper, da jeg stod og pakkede kufferterne til vore børn og os selv, som kunne stå klar i tilfælde af, at vi skulle flygte, og hvor jeg var så glad for, at der var en evakueringsplan for vore børn: Der ville kommet et fly på et bestemt aftalt sted og hente børnene. Det gav os tryghed midt i uroen. Sådan har Gud forberedt en

“evakueringsplan” for sit folk. Der står i Bibelen, at dem, som holder fast ved Hans ord og ikke fornægter Jesu navn, vil blive udfriet af den prøvelsens tid, der skal komme over jorden. Vi kommer nok til at opleve en del af den store trængsel, som Bibelen taler om skal komme over hele jorden,- en trængsel der aldrig har været mage til, men når Guds time er inde, kommer Jesus Kristus tilbage for at hente sit folk. Det er Guds fastsatte evakueringsplan. Jesus har givet sit liv for os, og Han vil redde os og hente os hjem til vort rette fædreland, hvor Han har gjort en plads rede for os.

I denne tid, hvor hele verden lever i frygt og utryghed på grund af terror, krig og nød, har vi lyst til at skrive til alle, der læser denne bog, at det er muligt at leve med fred i sit indre, selv om hele verden larmer omkring os. Er du bange, så begynd at læse din bibel, læs hvad Jesus har sagt og gjort for dig, og bed hver morgen til Gud om at være med dig og dine kære. Jesus er Fredsfyrsten, som kommer med fred til mennesker, der lever i troen på Ham. Der står i Guds ord, at vi ikke skal bekymre os men lade alle ting komme frem for Ham i bøn og taksigelse. Så skal Guds fred, som overgår al forstand, bevare vore hjerter og vore tanker i Kristus Jesus.

I de 40 år, vi har rejst på kryds og tværs i verden for at fortælle om Jesus, Guds Søn, og Hans frelse til alle mennesker, som vil tro på Ham, har vi ofte været i livsfare og oplevet uhyggelige ting, som kunne gøre os bange, men gennem alle kriser, prøvelser og vanskeligheder har vi erfaret, at Guds ord og løfter ikke bare er fraser i en tom religion, men de er sande og holder i hverdagen - under alle omstændigheder. Vi slipper ikke for problemer, men Guds Helligånd leder os igennem “tunnellerne” og fører os ud i frihed og lys, og Han giver den overnaturlige styrke, vi har brug for.

8. kapitel

Sejr over mørkets magter

Mens vi var missionærer i Tanzania, fik vi en dag et brev fra en dame, vi ikke kendte og aldrig havde hørt om. Hun var missionær indenfor en anden missions-organisation i landet og skrev, at hun ønskede vor hjælp. Hun havde nogle uhyggelige dæmoniske oplevelser ved sit hus, og hun havde bedt stedets præst om hjælp til at få disse djævelske ånder til at forlade området, da hun mente, at kristne kunne tro på Bibelens ord om, at vi skal uddrive onde ånder i Jesu navn.

Præsten sagde til hende, at han aldrig havde været ude for det, og han havde aldrig prøvet at forjage sådanne magter, men han vidste, at nogle

fra Pinsekirken kendte til det, og at hun skulle prøve at bede om hjælp der. Hun havde hørt om os gennem nogle venner og skrev så til os om følgende problem:

Hun boede alene som kvindelig missionær i et hus på missionsstationen, hvor hun arbejdede som sygeplejerske. En nat vågnede hun ved, at der var nogle, der snakkede højlydt udenfor hendes hus. Det lød, som nogen der skændtes, men der var kun én stemme hele tiden. Da hun kom ud for at se, hvem det var, sad der en kvinde ude på hendes trappe og skældte ud på en, man ikke kunne se. Missionæren troede, kvinden var på vej til hospitalet for at få medicin og var gået forkert, så hun spurgte hende om, hvad hendes ærinde var. Kvinden hørte overhovedet ikke spørgsmålet men fortsatte med at råbe og skælde ud på sit eget stammesprog. Missionæren lavede en kop varm te til hende og gav hende et tæppe, så hun ikke skulle sidde og fryse.

Den næste dag sad kvinden der stadig, og man kunne ikke få hende i tale. En af de afrikanske medhjælpere fik hende overtalt til at tage med bussen til et større hospital for at få hjælp. Han fik hende med til bussen, fik hende anbragt og betalte hendes billet. Men det varede ikke længe, før hun kom tilbage og satte sig råbende udenfor missionærens hus igen og påstod, at det var hendes hus. Hun var temmelig aggressiv og havde overnaturlige kræfter, så politiet blev tilkaldt. De måtte lægge hende i håndjern for at få hende med tilbage, hvor hun boede inde i skoven. Der var hun bundet med lænker, indtil hun en dag fik slidt sig løs og igen kom tilbage til missionærens hus. Alle de kristne på stedet var klar over, at kvinden havde det på samme måde, som nogle af de mennesker, der er omtalt i Bibelen: hun var besat af onde ånder, men ingen kunne udfri hende. Alle følte sig magtesløse.

Til sidst var missionæren så fortvivlet over det og skrev til os, om vi kunne bede til Gud for denne svære situation. Vi fortalte vore troende

præster om det, og vi gik alle til Gud i bøn og bandt disse åndsmagter i Jesu navn. Vi ved, at for Gud betyder afstand ingenting. Alt er muligt for Ham. Jeg skal indrømme, at vore bønner ikke var med høje råb eller fagter - men en meget enkel og barnlig bøn til Gud i Jesu navn om at binde disse djævelske magter og jage dem bort.

Senere fik vi brev og også besøg af missionæren, som glædesstrålende fortalte, at kvinden faldt til ro øjeblikkeligt og gik bort. Hun kom aldrig mere tilbage, så missionæren fik lov til at opleve, hvordan Guds kraft er stærkere end den Ondes kræfter. Jesu navn er over alle navne. Enhver, som påkalder Ham, skal frelses, og alle mørkets magter må vige for Jesu stærke vidunderlige navn og kraft. Når vi bad for sådanne situationer, sang vi altid det dejlige omkvæd: Å, det dyre Jesu blod,- som renser hvid som sne. Satans kraft må vige for Jesu blod,

Vi, der tror på Jesus, synger halleluja!

9. kapitel

Fra mørke og håbløshed til lys og glæde

Peter og jeg var indbudt til en kristen lejr, Kongelejren, med en flok dejlige mennesker. Vi elsker at være på lejr og få lov til at fortælle mennesker om, hvad vi oplever i vores hverdag, og hvad vi har lært af Guds ord.

Jeg stod og ventede i en kø foran det store bord med lækre middagsretter. Et sødt ægtepar gav en uge af deres ferie til at lave mad til de mange

lejrdeeltagere, - og det var bare guf! God mad til kroppen, - og god åndelig mad, det er sagen!

Mens jeg stod og ventede, vendte jeg mig om for at hilse på en nydelig ung mand, der stod bag mig i køen. Han var høj, slank og tiltalende, og jeg spurgte ham om, hvad han hed.

“Lars,” sagde han, “jeg er kommet her sammen med en flok andre fra “Kildegården” på Fyn. Vi er her hele dagen.”

Jeg vidste, at Kildegården er et kristent hjælpecenter, hvor mennesker kan komme for at blive rehabiliterede, hvis de ønsker at blive fri for alkohol, narkotika og lignende, men jeg vidste ikke, om Lars var en af medarbejderne eller en af de beboere, der søgte hjælp til afvænnning, så jeg spurgte ham, om han var en kristen og troede på Jesus. Jeg blev meget forbavset over hans ærlige og hurtige svar:

“Nej,” sagde han, “jeg er ikke en kristen, men jeg ville ønske, jeg var det. Men jeg ved simpelthen ikke, hvordan man bliver en kristen.”

Jeg kendte ikke spor til Lars, men jeg kunne høre, han mente det ærligt, så jeg sagde til ham:

“Når vi har spist, kan vi sætte os sammen ude i haven og tale om tingene og bede sammen, hvis du ønsker det. Jeg kalder på Peter, min mand, han vil også gerne være med til at hjælpe dig.” Det ville Lars meget gerne.

Som sagt, så gjort. Vi mødtes ude i den dejlige have og satte os ved et bord, hvor Lars fortalte os ganske kort, at han var træt af at leve, som han gjorde, og han ønskede at tro på Jesus som sin frelser. Peter og jeg har i årenes løb bedt for mange mennesker, der ønskede at give deres liv til Gud og tro på Jesus, så vi vidste, at der kun var én vej: Vi bad Lars om at bede Gud om tilgivelse for alle sine synder og bede Jesus om at

komme ind i hans hjerte, sind og tanker og rens ham fra alt ondt. Vi forklarede ham, hvor enkelt Gud har gjort det for os mennesker. Vi kan komme til Ham, præcis ligesom vi er. På grund af Jesu død på Golgata, hvor Han tog alle menneskers synder på sig, kan vi frimodigt bede Gud om forladelse og bede om et helt nyt liv ved troen på Jesus, Guds Søn.

Lars bad sammen med os til Gud om tilgivelse og renselse fra sin synd og alt det onde, der havde været i hans liv og gerninger, og i en kort bøn takkede vi sammen Gud, vor Skaber og himmelske far, fordi Han havde hørt Lars' bøn, så han nu kunne føle sig helt fri og glad.

Hver gang vi ser en synder omvende sig til Gud, får vi det samme glædelige "chok". Ansigtet, som før var mørkt og trist, tynget af en masse indre konflikter og nød, bliver pludselig lyst. Der kommer liv og glimt i øjnene. Det er som at trække et rullegardin op fra et værelse, hvor der har været bælgmørkt. Lyset strømmer ind. Et mirakel er sket! Jesus kalder det selv at blive født på ny, og det er lige præcis det, der sker. Alt det gamle er forbi. Noget nyt er begyndt. Lars sagde med det samme, vi havde bedt:

"Nu skal jeg ringe til min kone og fortælle hende, hvad der er sket. Hun tror nok, det er ligesom alle de andre gange, jeg har lovet bod og bedring, men nu er det rigtigt!"

Vi var ikke klar over, hvor stort et mirakel, der egentlig var sket med Lars, før vi hørte om det fra vor ven, Johannes Fuchs, som arbejder med mennesker som Lars på de mørke gader i København. Vi mødte Johannes lang tid efter, at vi havde bedt sammen med Lars, og han fortalte os om følgerne af dagen på Kongelejren i Nordsjælland, hvor Lars gav sit liv til Jesus. Johannes sendte os en artikel, som Lars havde skrevet til et blad, og vi vil her fortælle lidt af, hvad Lars og hans kone

Diddi fortalte der. De har givet os lov til at fortælle deres historie i denne bog, og både de og vi håber, det kan blive til hjælp og håb for andre:

Først fortæller Diddi:

Jeg mødte Lars på et værtshus. Jeg var servitrice, og Lars var gæst. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg blev tiltrukket af ham. Vi blev forlovet og senere gift. Så fik vi børn, og Lars' misbrug tog til. Han blev mere vred og mere indelukket, og børnene begyndte at få det dårligt, da de voksede til. Ikke fordi de blev slået eller noget i den retning, men fordi de levede et utrygt liv, hvor der var skænderier og råben, og de vidste aldrig, hvad der ville ske i næste time. Men alligevel var det, ligesom Gud sommetider gav mig nogle billeder af, hvordan det kunne være, og hvordan det kunne blive i fremtiden, og det holdt mig oppe. Jeg fik vished for, at det kunne blive anderledes, og jeg begyndte at tænke mere på Gud. Det skete også, at jeg læste i Bibelen. Så flyttede vi til Nordjylland, og der lærte jeg en pige på min egen alder at kende. Hun havde fire børn, og vi mødtes i en legestue i byen. Der var noget anderledes ved hende, og hurtigt fortalte hun, at hun var kristen og kom i kirke. Det varede ikke længe, før jeg gik med hende i kirke og overgav mit liv til Jesus. Jeg bad meget for Lars, men jeg syntes, det varede længe, inden Gud gav mig svar. Men en dag blev Lars frelst. Vores børn var begyndt at blive indelukkede, og vores store dreng var begyndt at blive meget hård i sin klasse og moppedede de andre børn. Nu er de blevet genoprettede og er nogle glade og dejlige børn.

Peter og jeg forstod først, hvor stort et mirakel, der var sket, da vi hørte Lars selv fortælle om sin fortid:

Jeg begyndte på stoffer, da jeg var 15 år. Jeg er født i 1953, og som 15-årig begyndte jeg at drikke øl og ryge hash. Mennesker advarede mig

om, hvad jeg var ved at gøre ved mit liv, men jeg smilede ad dem, og mit misbrug eskalerede. Det gik præcis sådan, som det var forudsagt: Jeg endte i fængsel!

Jeg kommer ellers fra en familie, hvor kriminalitet ikke var noget, man beflittede sig med. Det fandtes ikke hos os, og jeg vidste udmærket godt, hvad der var rigtigt og forkert, - hvad der var dit, og hvad der var mit. Min moral var sådan set i orden, men det, jeg oplevede, var, at moral er en luksus, som en misbruger ikke kan tillade sig at have. Snart var jeg inde i et liv, hvor jeg gang på gang oplevede at se mig selv gøre ting, jeg syntes var forkerte, men jeg gjorde det, fordi jeg skulle bruge penge. Først var det til øl, - så blev det til hårde stoffer, og jeg skulle bare have det. Jeg har været hele turen igennem!

Jeg har præsteret at stjæle fra min egen far og mor. Jeg har stjålet fra mine venner. Jeg har stjålet fra mine fjender, ja, jeg har stjålet der, hvor jeg kunne stjæle, og selvfølgelig endte jeg i fængsel. Sammenlagt har jeg nok siddet to år i fængsel, og jeg endte i Nyborg Statsfængsel, og det var en hård omgang. Der lærte jeg virkelig, hvad livet kan gøre ved mennesker, og hvad misbrug kan føre til. Da jeg kom ud af fængslet, lovede jeg mig selv, at det ville jeg aldrig mere opleve.

Den eneste, jeg talte med i det fængsel, var fængselspræsten. Jeg syntes, det var en skrækkelig tid, hvor jeg oplevede så mange nedrige ting, så megen brutalitet og vold.. Da jeg kom ud, tænkte jeg ved mig selv: "Det kan ikke være sandt, - det kan ikke være meningen, at livet skal være sådan." Jeg fik en enorm medynk med dem, der sad derinde, fordi det var tydeligt for enhver, at de var ofre og ikke skurke, for ingen vælger frivilligt at leve sit liv på den måde. Det er der ingen, der gider, men man kan blive nødt til det. Så er det fristende at lade, som om det er noget, man har valgt, og at man trives med det, når nu det ikke kan være

anderledes.

Men da jeg kom ud, havde jeg en længsel i mit hjerte. Jeg kunne godt huske, hvordan det var, da jeg var lille. Da var der en stemme, der fortalte mig, hvad der var rigtigt og forkert, og nu ønskede jeg at leve i overensstemmelse med det, jeg kunne huske, og som jeg inderst inde vidste var rigtigt. Men jeg havde ikke kraft til det. Og det var mit problem!

Da jeg kom ud af fængslet, flyttede jeg til Astrup ved Hjørring, og der fik min kone nogle venner, som jeg syntes var nogle mærkelige mennesker. De var så fredfyldte og vennelige, joviale, flinke og harmoniske. Alle de der tillægsord kunne man hæfte på dem, og det var, som om de udstillede min egen situation. Det var som at få sat spejle op i hele sit hus, når de var der. Jeg mødte mig selv hele tiden og så, hvor fatalt det hele egentlig stod til. Først tænkte jeg: "Gad vide, hvad det er for nogle piller, de spiser?" Men når jeg spurgte dem; "Hvad er grunden til, at I har det på den måde?" sagde de til mig, at de var kristne, og at de kendte Jesus. Det var mit første møde med de kristne. Jeg gik en tur, og jeg tænkte: "Kære venner, de er mere skøre, end jeg er!" Men siden tænkte jeg meget på de mennesker, fordi de havde noget, jeg ønskede at få fat i.

På et tidspunkt ville Diddi skilles. Der havde været noget med politiet igen, og der var meget med slagsmål. Jeg brugte alle pengene, - så en dag lå der en seddel på køkkenbordet om, at Diddi var flyttet med børnene, og at de ikke ville komme hjem, før jeg forsvandt ud af huset.

Så rejste jeg til Frederikshavn med en masse penge på lommen. Men jeg var kommet til vejs ende. Jeg kunne ikke leve uden mine børn og min kone, og jeg kunne heller ikke leve med dem. Det var "The end of the road", kan man sige.

Men så mødte jeg en dame, som gav mig en brochure om Kildegården. Det var et kristent rehabiliteringscenter på Fyn, hvor man fik et behandlingstilbud. Jeg havde været i behandling mange gange før, talt med terapeuter og psykologer, og hver gang skulle man fortælle sin livshistorie. Efter at de havde grublet over den, kom de tilbage og meddelte, at de mente, at grunden til, at jeg drak og tog stoffer, var, at jeg “havde siddet forkert på potten som lille”, havde haft nogle oplevelser i min barndom, som havde givet mig et traume, og derfor kompenserede jeg ved at drikke. Jeg tænkte ved mig selv hver gang: “Hvad i al verden skal jeg bruge det til?” Jeg har et billede af, at hvis et menneske falder i et mudderhul, så det sidder i mudder til halsen, så nytter det ikke noget, at der kommer nogen og forklarer én, hvorfor man faldt derned. Det er jo ikke det, man sidder og længes efter. Man længes efter at få en hjælpende hånd og blive trukket op, og det følte jeg aldrig, jeg fik.

Men da jeg kom til Kildegården, var det anderledes. Der fik jeg hjælp. Jeg var meget fremmed for det hele dernede, og jeg havde abstinenser og var foruroliget og nervøs. Men når jeg ser tilbage, kan jeg se, det var Guds Helligånd, der arbejdede på mit hjerte. Den uro, jeg følte, var Helligåndens uro, fordi der måtte ske en ændring i mit liv.

Da jeg havde været dernede i tre dage, tog alle fra Kildegården til Kongelejren, hvor jeg mødte Johannes Fuchs, og jeg mødte Anne-Lise og Peter Madsen. De kom og spurgte, om jeg var kristen, og jeg svarede: “Nej, jeg er ikke kristen, men jeg ville ønske, jeg var det. Men jeg ved simpelthen ikke, hvordan man bliver en kristen.” Så bad de for mig et kort øjeblik, og jeg blev født på ny! Og jeg blev løst fra stoffer! Det hele skete i ét nu!”

Da Peter og jeg hørte alt dette, måtte vi prise og takke Gud. Han kender hvert enkelt menneske og ved lige præcis, hvad vi indeholder, og hvad vi trænger til. Lars fortalte os flere gange, hvor taknemmelig han og hans familie var for alt, hvad Gud gjorde for ham. Han sagde: “Når jeg kunne blive sat fri, kan enhver blive sat fri!” Lars fortalte videre:

“Da jeg havde været på Kildegården i et halvt år, tog min kone og jeg sammen med vore børn på bibelskole i Kolding i halvandet år. Det var i 1995 og halvdelen af 1996, hvor vi oplevede en velsignet tid, og hvor vi blev genoprettet og fik et fast fundament at stå på. Vi blev virkelig funderet på Guds ord, og jeg ser tilbage på den tid med en enorm glæde og taknemmelighed overfor stedet, for ledelsen, lærerne og det alt sammen. Vi tog bagefter til Nordjylland, hvor jeg begyndte at arbejde ved Blå Kors på et værested, og jeg fik lov til at tage rundt på skoler i Nordjylland med undervisning til de unge om misbrug. Min kone, Diddi, blev færdiguddannet som pædagog, og det liv, vi har fået, efter at vi blev frelst, det er så utroligt, og det er så fantastisk!”

10. kapitel

Vores tro voksede på en tur til Korea og Japan.

Da vi havde arbejdet i tolv år i Tanzania, måtte vi hjem til Danmark en tid, fordi vore børn skulle i danske skoler og have en uddannelse, og Peter havde haft malaria så mange gange, at han trængte til et pusterum. Vi blev bedt om at komme til en lille Pinsekirke i Blåhøj i Midtjylland som forstanderpar, og det sagde vi ja til. Vi havde otte dejlige år i den menighed, og vi kunne holde ud at være der så længe, bl.a. fordi de gav os frihed til at rejse til Afrika og andre steder, så tit det kunne lade sig gøre. Det var vi glade for, fordi vi længtes tilbage til Afrika og gerne ville hjælpe vore ledere derude, rådgive og undervise dem. Det er meget svært for de fleste missionærer at tale til de samme mennesker i flere år. Der skal helst ske noget. Man vil ud og vinde verden for Gud! Men det tog menigheden i Blåhøj højde for, og måske netop derfor voksede menigheden, og vi trivedes rigtig godt!

Mens vi var forstanderpar der, var det vores største ønske at få lov til at se mange mennesker komme til tro på Jesus, som vi havde set det i Afrika og andre lande. Danskerne er nok lidt mere blufærdige, når det gælder at indrømme, at vi har brug for Gud, og vi er svære at få til at gå i kirke, for hvad vil naboer og familie så sige og tænke? Eller vi synes ikke, vi har tid til at engagere os så direkte. Mange har den mening, at troen er en privat sag, og det betyder ikke noget, om man går i kirke eller ej. Man beder i hvert fald sit Fadervor, når det kniber. Andre har set så meget skuffende hos såkaldte kristne, at de i hvert fald ikke vil have noget med kristendom at gøre. Vi har altid syntes, det var synd for danskerne, der lever på den måde. De går glip af så meget godt, og de får aldrig lært at forstå, hvor højt Gud elsker dem.

Mens vi var i Blåhøj, hørte vi om en menighed i Soul i Syd Korea, som havde flere hundredetusinde medlemmer, og som oplevede en fantastisk dejlig tid. Vi vidste, at man før sendte missionærer fra andre lande til Korea, men nu er det Korea, der sender mange missionærer rundt til hele

verden. Vi kunne meget godt tænke os at se den menighed. En dag fik Peter en invitation til at rejse med derover til en uges seminar for præster. Han sagde med det samme ja tak til indbydelsen, men han ville meget gerne have mig med, da vi er vant til at arbejde sammen og gøre alt sammen. Vi besluttede at bestille to pladser og begyndte at spare sammen til en tur til os begge. Men da tiden nærmede sig, og der kun var en uge tilbage til afrejsen, manglede vi godt totusinde kroner. Vi havde dog en indre vished for, at vi skulle af sted begge to for at finde ud af hemmeligheden til, at menigheden i Korea voksede så hurtigt. Vi fortalte ikke nogen om, at vi manglede penge til billetten, men vi bad!

Der var også andre, der bad for os, uden at vi vidste det. Det var beboerne på Betesda Rehabiliteringscenter for tidligere narkomaner og andre, der trængte til hjælp og fællesskab. Vi havde et stort hjerte for disse mennesker og var så glade for, at de var begyndt at komme i vores kirke. Men vi havde aldrig troet, at de havde et stort hjerte for os og vores tur til Korea. En af de sidste dage inden afrejsedatoen, bankede det på vores køkkendør, og ind kom en sød ung pige fra Betesda og lagde en plastikpose på køkkenbordet. "Det er vores lille tilskud til rejsen," sagde hun og forsvandt hurtigt igen. Posen var fuld af mønter og pengesedler, og da vi talte op, var der nøjagtig det beløb, vi manglede for at kunne betale begge billetter! Gud ser, og Gud hører bønner, og mennesker, der beder, hører fra Ham og kan være med til at redde sådan en situation. Det er en fantastisk Gud, vi tjener! Han vidste, hvor meget denne rejse ville komme til at betyde for os og menigheden, ja, for hele resten af vort liv og arbejde som missonærer.

Det var en meget stor oplevelse at se den kæmpestore menighed i Soul, hvor der var fem gudstjenester hver søndag, og hver gang var den store kirkesal fyldt til bristepunktet med nye mennesker. Man fik ikke lov til at komme ind to gange på samme søndag! Men den hemmelighed til

kirkevækst, som vi længtes efter at lære at kende, fandt vi, da vi så, hvor meget mennesker elskede Gud og tilbad Ham. Og BØNNEN var svaret, som prentede sig ind i vores sind, mens vi var der. Hver fredag nat var kirken fyldt med kristne, der bad for deres familie, naboer, deres land og for deres regering og kirkeledere. De havde et "Bønnebjerg" uden for byen, hvor alle kunne komme for at bede for deres behov i dage og uger, og resultaterne var tydelige. Det er umuligt at fortælle om det altsammen her, men vi så endnu engang, hvad troen på Jesus Kristus og bønnerne kan gøre i menneskers liv.

Da vi kom tilbage til vores lille kirke i Blåhøj, var vi fyldt med tro og begejstring, og når vi talte i kirken, blev menigheden også fyldt med tro. Det ene mirakel skete efter det andet, så vi udvidede kirken tre gange på otte år. Det var vidunderligt. Og hemmeligheden der var også, at der var mange, der indviede sig til bøn og til at følge Guds principper for at leve for andre menneskers redning.

Vi mødte en gul engel!

Inden vi skulle rejse til Korea, fik vi brev fra to danske missionærer, som arbejdede i Japan dengang, Anna Bruhn og Helene Riis. De skrev og spurgte, om vi kunne komme og undervise i kirkerne i deres område i Japan, når vi alligevel var på de breddegrader. De fik ikke så ofte besøg fra Danmark og ville meget gerne have hjælp. Vi svarede, at det godt kunne lade sig gøre, at vi kom til Japan og blive der i tre uger for at hjælpe dem i deres arbejde. De blev meget glade, og vi aftalte dato og mødested, når vi landede i Tokyo på vej hjem fra Korea.

Vi fik lavet vores billetter om, og vores menighed i Blåhøj var altid villige til at give os fri, når vi skulle ud i missionsopgaver.

Da vi ankom til Tokyo, blev vi forvirrede og meget usikre. Vore danske missionærvenner var ikke på flyvepladsen for at hente os. Det viste sig senere, at de var blevet forhindrede og ikke kunne nå at give os besked. Vi var så naive at tro, at vi sagtens kunne finde ud af tingene alene, for vi kunne jo klare os med engelsk og kunne finde et gæstehus at bo i. Men vi fandt meget hurtigt ud af, at ingen af dem, vi mødte og spurgte til råds, kunne engelsk. Alle rystede på hovedet og svarede på det svære japanske sprog, som vi ikke forstod en lyd af. Da vi kom ind i lufthavnen, skulle vi finde vores bagage, men alle skilte var på japansk! Lufthavnen var kæmpemæssig i flere etager, og hvor i alverden var vore kufferter? Hvor var udgangen, og hvordan skulle vi finde et sted at bo, når ingen forstod, hvad vi sagde, og alle havde travlt med at klare deres egne ting.

Vi gik stille rundt og sukkede til vores himmelske far, som altid har hjulpet os. Pludselig var der en japansk udseende mand, der prikkede os på skuldrene og spurgte på engelsk: "Kan jeg hjælpe jer med noget?" Jeg kunne have givet ham et ordentligt knus men beherskede mig. Denne mand var sendt fra himlen, en "japaner-engel", det tror vi begge den dag i dag. Vi forklarede ham, at vi skulle finde vore kufferter og ikke kunne læse skiltene. Han tog os med på en lang tur ad trapper og hen ad gange, indtil vi stod helt nede i underetagen, og der fik vi vore kufferter. Nu skulle vi så "bare" have en taxa hen til det gæstehus, vore danske venner havde skrevet til os om. Men det viste sig igen, at ingen taxamand forstod, hvad vi sagde. Igen stod den kære japaner-engel bag os og sagde: "Lad mig hjælpe jer at skrive en seddel til taxachaufføren. For her i Japan har vi ikke gadenavne og numre som i Europa, så det er svært at finde." Vi velsignede denne kære ven, som hele tiden tog sig tid til at hjælpe os så godt. Han skrev en seddel med adressen på japansk og fik os og vor bagage ind i bilen, og så var vi reddet.

Når vi tænker på engle, tror jeg, de fleste af os tænker på nogle flotte hvide skabninger med store vinger. Sådan kan de sikkert se ud. Men Bibelen siger faktisk også, at når vi får gæster, kan det være engle, vi har på besøg uden at vide det, så det vil altså sige, at engle kan ligne almindelige mennesker!

Vi har senere oplevet andre, der blev sendt til os som engle. De var hvide, sorte eller brune og kom os til hjælp i meget indviklede situationer, hvor vi ikke kunne hjælpe os selv.

Det blev en meget speciel og dejlig oplevelse at være i Japan. Vi havde nogle herlige møder sammen med de andre danske missionærer. Og vi håber og tror, at vores undervisning har været til hjælp for nogle.

Vi havde nogle lidt sjove oplevelser på den tur. Mens vi var alene på det omtalte gæstehus som eneste udlændinge, ville vi have et bad. Jeg gik ud for at lede efter et badeværelse på gangen, og en af tjenerne viste mig en dør, jeg skulle gå ind ad. Men da jeg lukkede op, gav det et sæt i mig, for derinde midt i værelset var der et stort fælles badekar, og det var fyldt med snakkende grinende mænd! Jeg troede, jeg var gået forkert, men der var ikke andre badeværelser, så jeg sagde til Peter: ”Du kan gå hen og bade sammen med alle de mænd. Jeg venter!” Da jeg senere ville finde et dametoilet, ledte jeg lige så længe for at finde et sådant. Igen blev jeg vist hen til en dør, og da jeg lukkede op, stod der en række mænd og forrettede deres nødtørft i de små kummer, som er specielt beregnet for mænd. Inde i samme rum var der døre ind til ”rigtige” toiletter. Der var åbenbart ingen af mændene, der følte sig generet af, at jeg kiggede på dem, men jeg forsvandt ud igen. Jeg ledte i hele huset for at finde et dametoilet, men der var intet, så jeg sneg mig ind bag de mange mænd og gik ind på et af toiletterne. Jeg fandt senere ud af, at det er helt

almindeligt i Japan, at mænd og kvinder deler både samme badeværelse og de samme toiletter. Det var underligt, og jeg var lidt genert, men det var mændene ikke. Da vi om aftenen gik ned i den fælles opholdsstue, blev jeg dog beroliget. En af de mange mænd, som gæstehuset var fyldt af, stod foran en te-automat for at trække en kop te. Han tabte pludselig sin mønt og så helt forvirret ud og måtte have hjælp for at finde mønten. Det viste sig, at alle mændene var blinde! De var på en tur sammen og havde altså overhovedet ikke opdaget de to fremmede, der var kommet ind, og de opdagede ikke lille mig, som havde ledt forvirret efter et bad og toilet, hvor jeg kunne være alene.

Da vi endelig fik kontakt med Anna og Helene, slappede vi rigtig af. Der var meget nyt at se og opleve. Det var spændende at køre på de meget smalle gader, hvor det vrimlede med japanere og bo i huse, der ikke var isolerede, og hvor murene var meget tynde, så man måtte sove med et stort elektrisk varmetæppe på den årstid, vi var der. Japanerne er meget gæstfrie, og vi blev inviteret til te, bare vi satte os på et kontor eller stod i en forretning. I mange hjem blev vi budt på utroligt flot arrangeret mad, men det var mærkeligt for os danskere, der har en masse sukker i kagerne, at få mange forskellige slags kager med indbagte fisk! Vi syntes, alt smagte af fisk. Vi spiste af alt, hvad der blev sat for os på bordet, men det kneb med den rå blæksprutte! Den måtte vi synke hurtigt uden at tygge den for ikke at gøre værterne kede af det.

Vi var lidt betænkelige, inden vi rejste til Japan, når vi tænkte over, hvad vi skulle undervise japanerne om på møderne rundt i kirkerne. Vi havde hørt fra andre, at det var meget svært at fortælle japanerne om kristendom og få dem til at forstå frelsen ved troen på Jesus. Vi vidste også, at de er meget kloge og veluddannede, og vi er jo ganske almindelige mennesker. Men mens vi bad til Gud for dette, inden vi rejste, følte vi klart Guds tale til os i vort indre. Hans Ånd sagde til os: "I

skal fortælle det samme, som I fortæller i Afrika og i andre lande, for Ordet og Helligåndens kraft er den samme overalt på jorden, og mennesker bliver frelst på nøjagtig samme måde alle steder. Der er ingen forskel!” At det var Gud, der talte til os, ved vi, for det, Han siger, kunne vi ikke selv komme i tanker om. Det er altid en overraskelse for os og giver os frimodighed. Og det bliver stadfæstet ved, at det virker! Da vi talte Guds ord i Japan, blev mange mennesker dybt berørt af det og overgav deres liv til Jesus. Det var hele rejsen værd!

Det skar os i hjertet, når vi var med ude for at se de japanske templer. Tusinde af japanere valfartede til disse dyrt udsmykkede templer, hvor de tilbad guder, der var lavet af sten og metal. På træerne langs med alléen op til templerne var træernes grene fyldt med små sedler, de besøgende havde skrevet deres bønneemner på i håb om, at guderne ville svare på deres bønner. Vi kørte en dag gennem et stort område, hvor en vulkan for mange år siden havde udspøjet lava, og hele området var hårdt af lavastrømme, der nogle steder havde hobet sig op i dynger og lignede menneske- eller dyrehoveder i formen. Japanerne tilbad disse lavaformationer i stor respekt. Det undrer os, når intelligente, veluddannede mennesker kan tro på, at disse døde ting kan bønhøre dem, og vi føler en dyb sorg i vore hjerter og må råbe til Gud om at sende mange flere mennesker ud for at fortælle over hele verden, at Jesus Kristus er den eneste vej til frelse og den eneste vej til Guds hjerte og et evigt liv i himlen hos Gud.

En dag, vi gik på en af de store indkøbsgader i Japan, stoppede Peter pludselig op og var dybt berørt af at se de tusinder af mennesker, der gik forbi os på gaden. Han sagde: “Tænk, at mange millioner mennesker i dette land ikke har hørt evangeliet. Det er frygteligt. Må Gud hjælpe os at gøre alt, hvad vi kan, for at bringe de glædelige nyheder om Jesus til alle dem, vi kan nå, så længe vi lever.”

Vi glemmer aldrig Japan. Og selv om vi ikke selv kan være der, kan vi være med til at bede for dem, der er rejst dertil for at fortælle om Jesus. Vi bliver også mindet næsten dagligt om de dejlige mennesker, vi talte til, og som vi besøgte i deres hjem. De overlæssede os med gaver, da vi skulle rejse hjem. Vore kufferter var overfyldte, da vi skulle med flyet. Vi måtte vente i 25 timer, inden vi nåede Danmark, da flyet var mange timer forsinket, så vi var godt trætte, da vi så vore egne senge igen.

Vores tro var blevet styrket meget efter opholdet i Korea, og den tro på bønnens magt har virket i os lige siden i alt det arbejde, vi har gjort både i Danmark og i udlandet..

11. kapitel

Peter fortæller om Tibet

Da jeg blev en personlig kristen i 1948, kom jeg til gudstjeneste i Kristent Fællesskab i Kolding, hvor jeg fik en grundig undervisning i Bibelen. I den tid, jeg kom der, var der nogle gange besøg af præster fra Tibet, og de fortalte om, hvor få kristne, der fandtes blandt tibetanerne, og hvor stor social nød, der var i Tibet. Jeg blev meget grebet af det og følte, at Gud kaldte mig til at rejse til Tibet som missionær. Jeg begyndte at læse om kulturen og sproget og var fast besluttet på at rejse derover engang. Men pludselig kom revolutionen, hvor Kina invaderede Tibet, og mulighederne blev lukket for indrejse af missionærer. Jeg lagde det fra mig og tænkte, at det nok bare var min eventyrlyst, der havde drevet mig.

Senere mødte jeg Anne-Lise, og da vi blev gift og senere rejste til Afrika som missionærer, lagde jeg kaldet til tibetanerne bag mig.

Men pludselig fik vi brev i 1993 fra en ung pige, som arbejdede i Tibet. Hun havde læst i en af vore bøger, at vi var meget interesseret i tibetanerne, og hun spurgte, om vi kunne tænke os at være med i en gruppe, der bad specielt til Gud for tibetanernes frelse. Det ville vi gerne, og så vågnede kaldet op hos mig igen. Senere fik vi i løbet af én uge breve fra tre forskellige kontakter, der arbejdede med tibetanerne, og alle ønskede, at vi skulle komme til Tibet og se behovene i landet, så vi bedre

kunne gøre noget for tibetanerne. Vi skrev tilbage, at de nok ikke kunne bruge sådanne gamle missionærer som os i det bjergrige Tibet, som jo ligger på "verdens tag". Men de svarede, at de netop havde brug for os til at bede for det tibetanske folk, og to af de unge ville rejse med os rundt i landet og være vores guider, så vi kunne være med til at bede for de store områder og de mange byer i Tibet, som aldrig har hørt Guds ord.

Vi prøvede at planlægge en rejse derover fra Danmark, men vi opgav det, da det var alt for dyrt. Men de unge var utrættelige, så vi spurgte i Kenya, mens vi var der, hvad en billet ville koste derfra til Tibet. Det viste sig at være meget billigere, så vi fik nyt mod på det og skrev til vore venner, at vi ville komme.

Vi var lidt usikre, da vi bestilte billetterne fra Kenya, men samme aften, som vi havde bestilt dem, ringede telefonen i Kenya. Det var nogle af vore danske venner, der havde hørt rygter om, at vi gerne ville til Tibet. De sagde, at de lige havde solgt deres hus og ville give os ti tusind kroner til rejsen til Tibet. Vi var målløse! Og vi så det som et vink fra himlen om, at banen var klar!

Vi skulle rejse via Indien og Hong Kong gennem Kina og derfra op til Tibet. Det var en spændende og lang rejse, og vi følte stor glæde og sikkerhed i vores indre om, at Gud havde en plan med denne rejse. En af vore unge venner mødte os i Kina og fulgte os resten af vejen til Tibet. Det var meget mærkeligt at flyve opad og opad hele vejen op til Lahsa, Tibets hovedstad. Vi fik at vide, at Tibet ligger så højt, at der hænger iltmasker rundt omkring på gæstehusene til dem, der får problemer med at få luft, men vi klarede hele turen rundt i Tibet uden nogen problemer. Vi kørte gennem store landområder med vidunderlig urørt natur. Der var små landsbyer, hvor befolkningen levede meget mere primitivt end i Afrika. Mange kunne hverken læse eller skrive men levede i stor uvidenhed om den store verden. Der var smukke snelandskaber i

bjergene, og vi nød den lange tur i en gammel Landcruiser sammen med vore to unge veninder.

Maden var mærkelig. Vi fandt aldrig rigtig ud af, hvad det var for en sammenblanding, vi fik om middagen, og vi tabte vist et par kilo i de uger! Da vi levnede det meste af maden på en lille restaurant, hvor vi inden middagen havde kigget ud i det mørke og uhumske køkken, var der til vores overraskelse fattige folk fra gaden, der styrtede ind og i en fart spiste det, vi levnede.

Tibetanerne er fantastisk søde mennesker, og vi tabte fuldstændig vore hjerter til dem. Det rørte os dybt at se de fattige forhold, de levede under, og de få muligheder de havde for at få hjælp i deres sociale behov. Det, der rørte os mest, var den tro, folket var blevet oplært i fra barndommen i den tibetanske buddhisme. Det glemmer vi aldrig.

Vi blev fulgt næsten overalt af kinesiske politimænd, der vågede over, hvad vi lavede. Vi var så få hvide blandt de mange indfødte, at det var let at holde øje med os. Vi havde ikke lov til at evangelisere på nogen måde, men vi fandt en anden måde at "missionere" på. Mens vi vandrede rundt i de store buddhisttempler, var vi ulykkelige over at se de tusinder af tibetanere, der valfartede til templerne hver dag for at tænde lys og tilbede de store buddhafigurer, der var overalt i templerne. Vi blev fyldt af Guds Helligånd, som har endnu større nød end os for mennesker, der ikke har hørt om frelsen ved troen på Jesus, og vi begyndte helt spontant at bede i det bønnesprog, Gud har givet os. Det er den tungetale, som også omtales i Bibelen fra pinsedagen i Jerusalem. Vi har oplevet, at den samme kraft, som fyldte de første disciple, der omtales i Bibelen, også fylder os, og vi taler i nye tunger, mens vi beder. Der står i Guds ord, at det er et sprog, som Helligånden i vores hjerter taler med Gud i himlen, og det forstår mennesker ikke. Vi var så glade for, at vi kunne gå i mange timer rundt i afgudstemplerne og bede med Åndens sprog, og vi bad

også på dansk om, at Jesus skulle blive kendt og herliggjort også blandt tibetanerne.

Der var en meget speciel oplevelse, som gjorde os meget glade. Når vi gik i seng om aftenen, lå vi og talte sammen om, hvordan vi kunne være missionærer i Tibet. Vi bad om vejledning fra Gud, og det fik vi!

En dag sad en af de unge piger og fortalte os om en ung kvindelig missionær, som jævnligt kom til Tibet med en flok unge indfødte fra Nepal for at fortælle tibetanerne om Jesus. Lad os kalde hende Amy her, da hun har været i fængsel før på grund af sit arbejde, så vi vil ikke skade hende ved at nævne hendes rigtige navn offentligt. Med det samme vi hørte om hendes arbejde i Nepal, hvor hun har et børnehjem for forældreløse børn og har startet mange nye kirker for tibetanere og nepalesere, der bor på grænsen ind til Tibet, vidste vi med det samme, at hende skulle vi finde og være med til at hjælpe i hendes arbejde på en eller anden måde.

Vi vidste, at vi ikke selv kunne gøre så meget, men vi kunne have nogle stedfortrædere, der kendte sproget og kunne bringe Guds lys ind i det mørke Tibet.

Turen til Tibet blev en oplevelse for livet for os begge men især for Peter. Vi blev pludselig klar over, at der ikke er nogen alder, der hindrer Gud i at bruge mennesker, og Han fortryder ikke sit kald. Der var gået mange år, siden Peter følte, at han skulle bringe Guds ord til tibetanerne, og nu startede denne gerning på en helt anden måde, end vi havde tænkt.

Vi rejste tilbage til Kenya med stor taknemmelighed i vores hjerter til de unge mennesker, der havde fået os "lokket" ud i dette nye projekt, og med en stor tak til Gud, fordi Han havde givet os en stærk fornemmelse i vore hjerter om, hvad vi skulle gøre fremover. Vi skulle finde Amy og støtte hendes arbejde. Vi vidste kun navnet på byen, hvor hun boede i

Nepal, men vi havde ingen adresse eller noget andet, der kunne vise os, hvordan vi skulle finde hende. Men vi var fast besluttede på, at vi en dag ville rejse over og finde hende

Nepal

Nogen tid senere fik vi lejlighed til at rejse til Nepal for at finde Amy og hendes medarbejdere. Det var meget spændende, hvordan det ville gå, for vi vidste jo ikke, hvor hun boede, og hun vidste ikke, at vi kom.

Da vi havde fået sovet ud efter flyrejsen, spurgte vi nogle på gæstehuset, hvor vi boede, om de kendte til, om der var kristne gudstjenester nogen steder i byen. De sagde, at de mente, der var nogle udlændinge, der samledes i en katolsk skole nede i byen. Vi fandt skolen, og der var ganske rigtigt en fælleskirkelig gudstjeneste for de mange kristne volontører, der arbejdede i byen. Da præsten havde talt, spurgte han, om der var nye tilstede, og om vi ville rejse os og fortælle, hvem vi var, og hvad vi lavede i Nepal. Jeg stod op og fortalte lidt om os og vores ærinde, og vi blev budt hjerteligt velkommen.

Efter mødet kom en ung mand hen til os og sagde på dansk: "Jeg kender da godt jer. Jeg har været med på en lejr i Danmark, hvor I underviste, og jeg har læst jeres bøger. Kom med os hjem til middag, så vi kan tale mere sammen!"

Det var en glædelig overraskelse. Da vor nye ven og hans kone hørte, at det var min fødselsdag, blev der rigtig fest med det danske flag på bordet. Ved middagen sagde vor ven: "Jeg har lige fået en dejlig CD fra en ven i England. Den skal I høre. Det er en dansk pige, der synger så trosstyrkende." Vi var temmelig rørte, da musikken og sangen lød ud i rummet. Det var vores egen datter, Lena, der sang for os her i Nepal, så

langt væk hjemmefra. Det var virkelig opmuntrende.

Vor ven hørte, at vi ledte efter Amy. Han kendte hende ikke, men han sagde, han kendte en nordmand, som måske vidste, hvem hun var. Så vi blev sat i forbindelse med en meget venlig nordmand, som ganske rigtig kendte Amy. Desværre sagde han, at hun var flyttet, og ingen vidste, hvor hun var taget hen.

Da vi havde ledt efter Amy nogle dage uden resultat, sad vi en morgen og drak kaffe efter at have bedt Gud om vejledning og var lidt stille. Men pludselig kom en yngre kvinde ind på gæstehuset og så sig søgende omkring. Hun så faktisk ikke ud af noget særligt, var meget lille og spinkel og var enkelt klædt. Hun kiggede lidt på os og spurgte, hvem vi var. Da hun havde hørt vore navne, sagde hun: "Jeg hører, I leder efter mig!" Det var Amy! Vi blev meget forbavsede og glade.

Amy begyndte at fortælle om sit arbejde og sit liv, og jo mere vi lyttede, des mere voksede hun for vore øjne til en meget stærk personlighed, der vidste, hvad hun ville og brugte hele sit liv på at hjælpe andre mennesker. Hun havde et stort hjem for forældreløse børn og enker, der ikke havde nogen til at sørge for sig, og hun fortalte om de mange steder i byen og oppe i bjergene, hvor hun og hendes medarbejdere havde startet små kirker. Det var gribende at høre, og vi forstod nu, hvorfor Gud havde ledet os til at hjælpe hende. Hun havde ingen mulighed for at fortælle om sit arbejde til nogen af sine venner i udlandet, da politiet fulgte hende overalt. På den tid havde ingen lov til at omvende buddhister til kristendom i det land.

"Jeg skal rejse til udlandet i morgen," sagde hun, "men jeg vil meget gerne have, I møder de troende i min kirke her i byen og taler Guds ord til dem." Det ville vi meget gerne, så hun fortalte os, at vi skulle tage en taxa til et bestemt sted. Derfra skulle vi gå til fods, til vi nåede en

bestemt bank. På trappen der ville der stå en ung mand og vente på os, og han ville vise os vejen, vi skulle gå videre.

Vi tog hjerteligt afsked med Amy og fik aftalt en måde at holde kontakt på, så vi kunne følge hende og hendes arbejde blandt tibetanerne.

Den følgende lørdag tog vi af sted for at være med på det omtalte møde i kirken. De kristne i Nepal holder fri om lørdagen. Vi fulgte Amys beskrivelse af turen, og vi så med det samme, vi nåede banken, at der blandt vrimlen af mennesker stod en smilende ung mand og ventede på trappen. Hele hans udstråling fortalte, at han tilhørte Jesus Kristus. Han blev meget glad, da vi kom, og han ledte os op i en stor sal, hvor der stod to stole, hvor vi skulle sætte os. Der kom en lille tibetansk ung pige og sagde, at hun skulle tolke os på mødet, og hun bad os tale et meget enkelt engelsk, da hun ikke var så god til fremmede sprog. Vi blev forundrede og glade, da vi så de kristne komme to og to eller i små flokke og sætte sig på hver en medbragt pude på gulvet. Efter en halv times tid var salen fyldt med over 300 mennesker, som så forventningsfulde på os. Da mødet begyndte, og de begyndte at synge, følte vi os rigtigt hjemme. Vi mærkede, at de havde nøjagtig den samme ånd og kraft, som vore afrikanske menigheder har. Bagefter skulle jeg tale, og jeg fortalte det enkle, glædelige budskab om Jesus, som elsker os og døde for hele verdens synd for at frelse alle, der vil tro på Ham og tage imod Ham som frelser og Herre. Efter talen bad jeg dem komme frem foran mig, som gerne ville tage imod Jesus som deres frelser, og der var med det samme 10 tibetanere og nepalesere, der kom frem. De indfødte medarbejdere hjalp dem med at bede til Gud på deres eget sprog, og bagefter tog de alle deres amuletter af og løftede deres hænder som et tegn på overgivelse til Jesus. De blev fyldt med Guds kraft og priste Gud. Jeg skal indrømme, det var et af de største øjeblikke, jeg har oplevet. Det kald, jeg fik som ung, var nu blevet bekræftet ved, at denne

dejlige flok mennesker havde besluttet at følge Jesus. Det var hele rejsen værd!

Vi har senere besøgt Nepal, og de mennesker, der blev frelst den dag på mødet, blev senere døbt og er meget trofaste kristne. Gud er stor! Han alene kan forvandle mennesker, så de går over fra mørke til lys.

Vi spurgte senere Amy, om der var noget specielt, hun trængte hjælp til. "Ja," sagde hun, "jeg vil så gerne have noget kristent materiale oversat fra engelsk til tibetansk, men der er ingen kristne, der kan engelsk godt nok til at gøre det. Jeg kender en tibetansk munk, som har studeret engelsk i mange år. Han vil meget gerne tjene lidt penge og vil gerne oversætte for mig, men jeg har ingenting at lønne ham med."

Vi lovede at sende løn til ham hver måned, og Amy fik munken til at love højtideligt, at han oversatte teksten nøjagtig, som det stod. Det lovede han. Da der var gået en tid, kom munken tilbage med materialet og sagde: "Efter at have oversat dette, kan jeg se, at det er sandheden, der her er skrevet om. Bed for mig. Jeg ønsker at tro på Jesus som min frelser!" Det var vidunderligt for os at høre. Han blev senere gift med en af de dygtige medarbejdere i menigheden, og den unge mand, der første gang mødte os på trappen, er blevet gift med den søde lille tibetaner, der tolkede os ved vort første møde i menigheden. Vi har siden sendt løn til disse to ægtepar, som arbejder meget flittigt med at fortælle evangeliet til andre, og vi føler, alle disse kære venner er vore stedfortrædere i arbejdet for at bringe Guds ord til tibetanerne. De har haft meget store resultater i deres arbejde, og vi ville aldrig selv have kunnet gøre det, de gør. Vi er Gud taknemmelige for, at vi kan være med til at støtte dem og bede for dem.

På en af vore senere rejser til Nepal var vi blevet bedt om at undervise en stor flok nye medarbejdere om Israel og om at nå andre med evangeliet.

Vi var samlet på en skole, de havde lånt i byen, og vi havde nogle meget herlige dage med disse 30 unge. En dag blev vi alle syge af en maveforgiftning. Det er ikke så mærkeligt, når man ser, hvordan drikkevandet og hygiejnen er på stedet! Vi måtte blive liggende i sengen på gæstehuset, mens en af de andre lærere besluttede sig til at undervise den dag om, hvordan man skal koge vandet og være hygiejnisk på alle mulige måder for at undgå smitte. Netop den dag kom der to udsendinge fra politiet og spurgte eleverne, om der var to udlændinge, der underviste dem. De kiggede forbavsede på hinanden og sagde: "Nej, I kan se, her er ingen udlændinge!" Politiet stod lidt og så tvivlende på dem og spurgte: "Hvad bliver I egentlig undervist om?" De unge svarede: "Vi bliver undervist i hygiejne og om sygdomme og alt sådan noget." Betjentene nikkede tilfredse og gik igen. Da vi hørte det, var vi for første gang i livet taknemmelige for, at vi havde været syge, og vi var glade for, at en af lærerne havde besluttet at undervise om de andre emner netop den dag!

Rejserne til Asien har givet mange velsignelser. Arbejdet hos Amy går stadig fremad trods megen modgang. Børnene på børnehjemmet vokser til og tjener Jesus, hvor de går. Vi har de senere år haft kontakt til en radiostation, som vokser måned for måned og sender det kristne budskab ud over mange lande i Asien. Gud gør mirakler hver dag, og vi må sande, at nådegaverne og sit kald fortryder Gud ikke! Vi kan ikke være tilstede selv og arbejde derovre, men gennem indfødte medarbejdere når vi mange i Tibet og andre lande med Guds ord.

12. kapitel

Åndernes magt

Det jeg, Anne-Lise, nu vil fortælle dig, vil du muligvis ikke tro er rigtigt eller muligt, men jeg vil alligevel bede dig om at tænke over det og tage det alvorligt, da det kan have stor indflydelse på dig selv og dine kære. Det har i hvert fald forandret min indstilling til mange ting.

Jeg havde en meget stærk oplevelse på en af vore rejser til Nepal. Vi boede på et gæstehus, hvor der hang nogle meget grimme hoveder på væggene. Jeg troede, det var billeder af nogle af de guder, nepaleserne tror på, men da jeg spurgte, hvorfor de havde disse grimme hoveder hængende overalt, fik jeg at vide, at det ikke var guder, men det var grimme hoveder, der var lavet og hængt op for at skræmme de forfærdelig onde dæmoner væk fra området. Så vidste vi det og gik undrende videre med vore planer rundt om i byen. Det undrer os gang på gang, at mennesker kan tro på døde ting og være bange for dem.

Der gik flere dage, hvor vi talte med en masse mennesker og underviste

og hjælp i forskellige opgaver blandt vore venner. Ind imellem var vi rundt og se seværdighederne i byen, men de bestod nu mest i templer, hvor de store buddhastatuer “stod vagt” ved templerne, og tusinder af mennesker fra hele landet gik inde i templerne og tilbad afguderne. Udenfor templerne kastede folk sig til jorden og tilbad, så deres hænder og knæ var sorte og blødende af sårskorper af den hårde stengrund. Vi ynkedes over de mange gamle mennesker, der helt fra kl. fem om morgenen vandrede langvejs fra ind til byen for at tilbede. De er endnu mere ihærdige end de unge, fordi de ved, at de snart skal dø. Så snart de så templet i det fjerne, begyndte de at kaste sig til jorden hver gang, de havde gået et lille stykke. Buddhisterne og de andre religioner i Asien tror på reinkarnation, hvor man bliver født igen og igen. Mange her i Danmark er begyndt at tro på denne teori, men de har måske aldrig hørt, at reinkarnation for asiaterne er en forbandelse, som de hele deres liv prøver på at komme ud af. Reinkarnationens symbol er en cirkel, hvor man går rundt og rundt fra det ene liv til det andet og håber og arbejder på at komme ud i frihed, ud af denne onde cirkel. Er man rigtig god og tilbeder afguderne ihærdigt og ofrer til templet, kan man måske opnå at blive et rigere eller bedre menneske i næste liv, og kvinderne kan måske være så heldige at blive født som mænd! Andre, der ikke er så gode, bliver måske født som et eller andet dyr. Derfor slår man ikke dyrene ihjel. Det kunne være en slægtning, man får ud af gudernes plan! Der lå hundreder af fattige tiggere langs vejene, vi kørte på. De levede af at tigge og boede i kasser og laser ved fortovene. Det er det værste, vi endnu har set. Mange af dem var syge og forkrøblede, og det vrimlede med børn, der så forfærdelig forsømte ud. Da vi spurgte, hvad man kunne gøre for sådanne stakler, fik vi at vide, at vi endelig ikke skulle gøre noget, for så ville vi ødelægge den straf, guderne havde lagt på dem, og som de skulle gennemleve og sørge for at leve som bedre mennesker, så de i næste liv kunne få det bedre.

Vi blev vrede på Satan, som har forført millioner af mennesker til at tro på hans løgne og dæmoner og ikke får sandheden, som er Guds kærlighed til os mennesker gennem troen på Jesus. Vi beder meget om, at mange, der tror på Jesus, vil fortælle, skrive og virke, så alle mennesker får lejlighed til at høre om Guds sandheds ord og opleve, hvor vidunderligt det er at have fred med Gud midt i en håbløs verden.

Selv om guderne er døde, bevirker de okkulte kræfter, som Djævelen fylder templerne med, at åndsmagterne virker i de døde ting.

Jeg oplevede på en meget mærkelig måde de dæmoniske ånders styrke på omtalte tur til Nepal. Vi har oplevet meget ondt fra troldmænd og hekse i Afrika i de mange år, vi har arbejdet der, men jeg har aldrig haft det så direkte ind over mig selv som i Asien.

Da vi havde været rundt i templerne, tog jeg nogle billeder af de store buddhastatuer, fordi jeg syntes, det kunne være interessant at vise dem til venner og familie i Danmark. Vi væmmedes ved de mange fede rotter, der fór rundt i templerne, ja, i det hele taget kunne vi mærke, hvor dæmonisk urent der var alle vegne.

Da der var nogle dage, til vi skulle hjem, fik jeg pludselig en voldsom hovedpine. Jeg har haft migræne og anden slags hovedpine mange gange, men denne hovedpine kan ikke sammenlignes med noget. Jeg troede, mit hoved skulle sprænges og var fuldstændig ude af stand til at se og tænke klart. Det varede et par dage, og det var frygteligt. En dag kom en veninde på besøg, som har arbejdet i Nepal i mange år. I samtalens løb, hvor hun fortalte om sit liv, sagde hun blandt andet, at hun havde lært igennem alle sine oplevelser, at man ikke skal have noget som helst i sit hus, der minder om de dæmoniske kræfter. Hun havde smidt alle bøger, billeder og ting ud, der var præget af det onde.

Da hun var gået, sagde jeg til Peter: ”Ved du hvad? Jeg kom til at tænke

på lige nu, at jeg jo tog nogle billeder af de buddhastatuer ved templet. Jeg vil ikke risikere, at de medfører noget ondt i mit eget eller andres liv. Billederne er ikke fremkaldte endnu, men kan du ikke gå ned i byen og få filmen fremkaldt, så vi kan kaste de billeder ud, vi tog i templerne.”

Det gjorde han, og da jeg så billederne, som ellers var blevet meget flotte og klare, tog jeg billederne af buddhastatuerne, hentede skraldespanden og rev dem i små stykker, idet jeg sagde af hele mit hjerte:”Satan, i Jesu Kristi navn så river jeg disse dæmoniske statuer i stykker, og jeg vil ikke have noget som helst med dig og dine afguder at gøre. I Jesu navn, forsvind herfra!”

I samme sekund forsvandt min hovedpine, og en velsignet fred og hvile kom ind i hele min krop! Jeg kan ikke beskrive, hvor dejligt det var, og jeg skal indrømme, at jeg slet ikke havde troet, at det have så meget med min hovedpine at gøre. Men i det sekund forstod jeg, at man ikke skal have nogen som helst forbindelse til afguder eller dæmoniske ting i sit liv. Jeg mærkede også i det sekund, hvilken mægtig kraft der er i Jesu navn, og hvor vigtigt det er at proklamere Ham som frelser og Herre i sit liv.

Mødet med Helge

Da vi kom tilbage til Danmark, rejste vi på kryds og tværs i landet og havde møder og foredrag i kirker og mindre grupper, som er interesseret i mission. Jeg fortalte ikke nogen om den oplevelse, jeg havde haft, for jeg troede ikke, nogen ville tro, det var realistisk. Men da vi en aften havde møde i Vejle, og jeg skulle fortælle om missionsarbejdet, før Peter skulle tale, kom jeg pludselig, næsten uden at vide det, til at begynde at fortælle om den mærkelige hændelse i Nepal, og jeg forsikrede tilhørerne om, at det er meget vigtigt at få alt, hvad der har med afguder

at gøre, ud af sit liv, og indvie sig til Gud, som har skabt os og elsker os. Efter mødet kom en nydelig herre op til mig og bad mig om at bede for ham. Han fortalte, at han selv havde været i Nepal for flere år siden, og der havde han taget en lysbilledserie, som havde mange flotte billeder bl.a. også fra templerne, og dem havde han vist til forskellige rundt omkring. "Men," sagde han, "siden jeg var i Nepal, har jeg haft meget dårlig mave, og der er ingenting, der kan kurere det. Da du fortalte om din oplevelse i aften, tænkte jeg med det samme på, at de billeder, jeg har taget med hjem derovre fra, kan have indflydelse på min krop. Jeg vil gå hjem og smide alle disse billeder ud. Vil du bede for mig?" Det ville jeg gøre med glæde. Og vi bød sammen alt det onde at vige fra Helges krop i Jesu navn og takkede Jesus fordi, Han er stærkere end alle mørkets magter, og Han havde magt til at helbrede, når Helge havde sluppet de okkulte kræfter.

Der gik flere måneder efter den aften, hvor jeg ikke tænkte på, hvordan Helge havde det. Men en dag, da Peter og jeg kørte på motorvejen, blev vi enige om at stoppe ved en tankstation og få en kop kaffe. Da vi steg ud af bilen og gik hen imod restauranten, kom en mand glædesstrålende imod os. Det var Helge. Han lyste som en sol og fortalte os med det samme, at han havde været fuldstændig rask efter den aften i Vejle. Han havde fornægtet Djævelen og alle hans gerninger, smidt billederne ud og var nu fuldkommen fri. Det var en stor opmuntring for os. Helge og hans venner fortæller med glæde til alle, der ønsker at høre på deres egn, at Jesus er frelseren og den store læge, der kan hjælpe mennesker i nød.

Når vi ser, hvordan mørkets magter mere og mere tager overhånd i Danmark, kan vi genkende de djævelske, okkulte kræfter, vi har set aktive i Afrika, Asien og andre lande, er ved at tage overhånd i vort eget land, som kaldes kristent. Når vi blander mørke og lys sammen, bliver der tusmørke omkring os. Vil vi havde Guds fred, må vi jage alt mørke

ud af vore liv og vort land. Det er ikke blot indbildning eller overtro, når åndernes magt bliver demonstreret. Vi ved, at Djævelen er ligeså virkelig som Gud, og de to kæmper om menneskene. Der står i bibelen, at jorden er i den Ondes vold, men der står også, at Guds redningsplan gælder for alle mennesker. Når vi tager imod Jesus som frelser og Herre, bor Han ved sin Ånd i vort indre, og der står også i Bibelen, at Han, som bor i os, er stærkere, end ham, der er i verden. Der er håb for alle, der vil tage imod dette glædelige budskab.

Det er de ting eller mennesker, vi vælger at tilbede og sætte først i vore liv, der tager magten over os! Men vælger vi 100% Guds lys, som er Jesus, er der intet mørke, der kan tage magten over os.

Hvis du føler, at mørkets magter af en eller anden grund styrer dit liv, så brug anvisningen, Peter giver dig i slutningen af bogen, og du kommer ud i lys og fred med dit liv.

13. kapitel

Hvor kommer pengene fra?

Der er mange mennesker, der i årenes løb har spurgt os, hvor de mange penge kommer fra til at drive missionsarbejde, rejse, bygge kirker, bibelskoler, børnehjem og underholde os selv i det daglige. Det er et godt spørgsmål, som får os selv til at undres og takke hver eneste dag.

De første mange år af vores missionærtid var meget svær økonomisk set, men alligevel fik vi, hvad vi skulle bruge, selv om vi ofte stod og så ud over “afgrundens rand” og var lige ved at opgive. På mirakuløs måde talte Guds Ånd til menigheder og enkeltpersoner om at hjælpe os, og nogle af de venner, der hjalp os fra starten, er nu over 90 år gamle. Det er fantastisk, at de har arbejdet sammen med os i snart 40 år. Gud skal

lønne dem. Det tror vi på. Mange andre er kommet til i årenes løb, og i dag er det mest enkeltpersoner, der bærer hele vort arbejde. Mange af dem kender vi ikke eller har kun mødt en enkelt gang. Når vi har spurgt nogle, hvorfor de er så trofaste igen og igen til at sende hjælp, når de næsten ikke kender os, har de alle svaret: “Gud har lagt det på vores hjerter, og vi kan ikke lade være!” En del af vores familie og venner har støttet os personligt i mange år, og Gud har givet os alt, hvad vi har behøvet lige til i dag. Tak og lov!

I 1987 oplevede vi noget meget specielt, som gjorde, at vi kunne udvide vort arbejde enormt.

Vi sad oppe i det nordlige Uganda på hver sin lille skammel mellem en flok mennesker, der havde overlevet præsident Amins blodige terrorkrige i landet. Det var hovedsageligt enker og børn, der var tilbage efter de frygteligste år i Ugandas historie. En præst havde bedt os komme og holde møder for de kristne på stedet, Luwero, og det havde vi sagt ja til. På vejen derop kørte vi forbi store dynger af skeletter, der var stablet op ved vejene. Det var grusomt at se, og vore hjerter græd for dette land. Præsten, som kørte med os, sagde, at de kristne ventede på os ved kirken i Luwero, så vi måtte køre hurtigt videre. Da vi kom til “kirken” var det et cementgulv med nogle murbrokker omkring. Amins soldater havde bombet kirken sønder og sammen. Mange af de mennesker, der ventede på os, var kvinder og børn, som var lemlæstede og handicappede på grund af krigen. Det var frygteligt at se og meget svært at tale til dem uden at græde. Jeg bad til Gud og sagde:”Herre, hvordan kan vi hjælpe disse stakkels mennesker?

Pludselig mens vi sad der, følte jeg helt klart, at Gud talte ind i mine tanker: “I har selv børn, der er store og klarer sig selv nu. Jeg vil give jer alle de børn, I vil have!” Det var meget mærkeligt, og efter mødet fortalte jeg Peter om det. Vi ville gerne bygge et børnehjem til de mange

forældreløse børn, Gud her havde ledt os sammen med, og vi kunne se, at nogle af enkerne sikkert ville hjælpe at passe børnene, hvis vi fik et børnehjem op at stå. Men hvordan skulle vi kunne gøre dette store arbejde, når vi ikke havde penge til det? Vi bad over det nogle dage, og det skete, som vi siden har oplevet så mange gange, at vi fik nogle meget spændende tanker, som vi i dag ved, var fra Gud.

Vi havde tidligere skrevet et par bøger, som var blevet trykt og udgivet af andre forlag. Vi var ikke dengang så interesserede i selv at få profit af bøgerne, men havde ladet overskuddet gå ind i de forlag, der udgav bøgerne. I et tilfælde havde vi bedt om, at overskuddet måtte gå til det kristne TV arbejde i Danmark. Men vi fandt senere ud af, at der kun blev et par kroner tilovers til TV arbejdet. Det er dyrt at trykke bøger, og forlagene skal jo leve af det, så der var ikke meget overskud. Vi fik et ord fra Bibelen, mens vi bad deroppe i Norduganda, og det ord gik ind i os og stod med ildskrift i vore sind. Der står i Ordsprogene 5:15 og 18: “Drik vand fra din egen cisterne og rindende vand fra din egen brønd. - Velsignet være din egen kilde,-“

Da vi læste det ord, sagde vi til hinanden: “Vi laver vort eget forlag og udgiver selv vore bøger. Vi vil gøre alt det arbejde, vi kan, selv, og alt overskud kan gå direkte til at bygge et børnehjem her i Luwero!”

Vi havde overhovedet ingen forstand på at drive forlag, føre regnskaber med moms o.l., sælge til boghandlere o.s.v. men vi havde en stærk tro på, at Guds Ånd ville give os visdom. Og i 1988 startede vi PALMA FORLAGET. Venner viste os gratis alt om regnskab og de mange andre ting, vi skulle vide. En var revisor, en anden advokat, en lavede forsider, en anden læste korrektur, ja, alle, vi spurgte om hjælp, var villige til at hjælpe os gratis. Og enden af det hele blev, at vi udgav flere oplag af “Mirakler i mit liv”, som blev solgt i løbet af kort tid, og overskuddet fra

den bog var med til at bygge børnehjemmet i Uganda.

Siden har forlaget været én stor velsignelse for os. Det har krævet meget arbejde, men vi må sande det, vore jødiske venner siger til os, når de bygger deres land: “Det er rigtigt, Guds velsignelse og løfter er over os, men vi må selv arbejde med sved på panden!”

De mange venner, der har hjulpet os uden vederlag og støttet missionsarbejdet i alle årene, er i høj grad missionærer på lige fod med os. Vi har altid set os selv som to små hænder, der rækker ud til en masse mennesker i nød og prøver at hjælpe dem. Men alle dem, der står sammen med os, er hele “kroppen” i arbejdet. Gud velsigne dem! Det var meget sjovt for os at møde en jødisk psykiater, som spurgte, hvad Palma betød. Vi forklarede ham om forlaget, og at vi havde valgt dette navn, fordi det er initialerne på P og AL MADSEN. Han sagde. På mit sprog i Argentina, hvor jeg er udvandret fra, betyder navnet En udrakt hånd til hjælp! Det er vores bøn, at vi altid må være som en udrakt hånd til de mennesker, vi møder, og at Guds velsignelse må strømme igennem os ud til en verden i nød.

Utroligt - men sandt!

For nogle år siden havde vi en periode, hvor mange af vore gamle, trofaste venner afgang ved døden. De fleste af dem havde støttet os og vort missionsarbejde gennem flere år, og da de alle døde i løbet af et års tid, tænkte vi uvilkårligt: “Nu bliver vi nødt til at skrue ned for aktiviteterne. Vi kan nok ikke blive ved med at have hjælpeprojekter i gang både i Afrika, Asien, Israel og Danmark.”

En dag blev vi ringet op af en dame, vi aldrig havde mødt. Hun fortalte,

at hun fornylig var blevet kristen, og hun havde fået stor lyst til at hjælpe Israel økonomisk på en eller anden måde. Men da hun ikke vidste, hvor hun skulle henvende sig, og hvordan hun kunne være sikker på, at pengene gik til det rette, bad hun Gud om vejledning.

Det mærkelige skete, at da hun en dag skulle med S-toget i København og kom ind i toget, lå der et lille blad på den bæk, hun ville sidde på. Hun tog bladet og begyndte at læse i det, og det viste sig at være vort nyhedsblad, hvor vi netop fortalte om børnearbejdet i Israel! Hun ringede så til os for at få at vide, hvordan hun kunne være med til at hjælpe børnene på børnehjemmet i Jerusalem. Vi blev meget glade og forbavsede. Tænk, at Gud kunne sende os hjælp til arbejdet på så direkte en måde! Vi blev enige med hinanden om, at kunne Han gøre det én gang, kunne Han gøre det hver gang, vi havde behov for hjælp. Den omtalte dame hjalp os i mange år. Nu er hun gået hjem til Gud, og det var en stor velsignelse at besøge hende på sygehuset og mærke den fred og harmoni, der var over hende helt til det sidste. Gud er god! Vi lærte gennem denne episode, at vi ikke skal bekymre os, og at vi udelukkende skal sætte vor lid til Gud. Det er Hans arbejde, og Han, der kaldte os, vil gøre det! Vi er blot kanaler, som formidler Hans hjælp til mennesker. Vi har sagt til venner, som vil give penge til Guds arbejde: "I skal give pengene til Gud med glæde, og Han vil give dem videre. Giver du til mennesker, kan du meget let blive skuffet, men Gud skuffer aldrig! Han velsigner altid en glad giver!"

Vi bliver selv udfordret!

Vi vil gerne være meget åbne og ærlige om økonomi i denne bog, da vi er som dem, der intet har og dog ejer alt! Vi er aldrig gået sultne i seng, og Gud har været meget god imod os på alle mulige måder, så vi har stor

lyst til at ære Ham også gennem det, vi her fortæller. Da vi var nye missionærer og var udsendt af Eben Ezermenigheden i Lyngby, var der engang en, der spurgte en af lederne i kirken: "Er de to mennesker millionærer, siden de kan gøre alt det, de gør?" Han svarede: "Nej, de er ikke millionærer, de er missionærer!" Når man tjener Gud, kan man til tider være helt ude på fallittens rand, men der kan også være tider, hvor det hele går så strygende, at man næsten ikke tror, det kan være sandt. Men når vi har meget medvind, kommer Gud ofte og prøver os og udfordrer os!

Sådan var det, mens vi var forstanderpar i Blåhøj i Midtjylland. Det gik fremad på alle måder, og kirken skulle udvides for tredje gang. Vi selv havde det så godt som aldrig før. Da vi kom til menigheden, havde vi lidt penge, vi havde arvet, og for at vi ikke skulle bruge dem til alt muligt andet, besluttede vi os til at købe en byggegrund i Nygade i Blåhøj. Så sad pengene fast i byggegrunden indtil videre. Vi viste en dag grunden til en dame, som i mange år havde været vores gode ven, og hun gav os et profetisk ord, som vi dengang troede var ønsketænkning. Hun sagde: "Fordi I engang forlod jeres hus og hjem for at tjene Gud i Afrika, vil Han give jer det tilbage snart. I kommer til at eje flere huse i fremtiden!" Vi lo lidt af det, for vi havde ingen muligheder for at bygge hus, eller huse, som hun sagde.

Men en dag kom en af lederne i menigheden og besøgte os. Han sagde: "Hvis I bygger hus på den grund og selv betaler materialerne, er vi mange i kirken, der vil komme om lørdagen og bygge for jer!" Det var dengang, det var lovligt at hjælpe hinanden på den måde.

Vi tog et stort spring og sagde tak for tilbudet. Og i løbet af nogle få måneder stod der et dejligt hus, vi kunne flytte ind i, større end det, vi havde forladt, da vi rejste ud som missionærer. Jeg tog arbejde som hjemmehjælper for at hjælpe med økonomien, og vi klarede det med

Guds hjælp.

Det hus var vores redning i mange missionsopgaver senere i livet, ja, det virker endnu i dag!

Da vi i årene, der fulgte, skulle bygge bibelskole i Brande, kunne vi låne penge i banken med vort hus som kaution, og i mange, mange andre store opgaver, vi har haft i årenes løb, har vi måttet "stille huset på højkant" for at kunne skaffe penge til missionen. Men hver gang har Gud hjulpet os, så vi fik betalt de mange regninger, og vi fik lov til at beholde vort hus.

Da vi engang var på en missionsrejse i Afrika, var der hungersnød dernede. Vi var fortvivlede, da vi så, at folk spiste bark af træerne og græs fra marken. Vi hørte om nogle mennesker inde i skovene, der slog deres børn ihjel, for at de ikke skulle sulte, og andre spiste dem, så sultne var de. Det var forfærdeligt. Mange døde af sult, og vi følte, vi måtte gøre noget for at hjælpe. Folk kom til vore præster for at tigge mad, så alt, hvad de havde af majs og bønner på lager, blev spist i løbet af kort tid. Vi havde ingen penge, men vi kendte mange indiske købmænd, som kunne låne os penge. Vi bad dem låne os det, der svarede til 275.000 kroner, som vi købte mad for og delte ud til præsterne, som så delte ud til dem, der var hårdest ramt. Vi lovede at sende pengene, så snart vi kom hjem til Danmark og havde fået en ordning med vores bank. Vi sagde til Gud og til hinanden: "Når vi kommer hjem, sælger vi vort hus og betaler gælden tilbage til de indiske købmænd. Vi kan ikke stå og se på al den nød uden at gøre noget, når vi ejer et hus."

Da vi kom hjem, var vi overvældede. Man havde iblandt de danske kristne hørt om nøden i Afrika, og præsterne fra Pinsekirken blev enige om at samle penge ind til de sultne. Der blev samlet 275.000 kroner ind,

som vi fik til at afhjælpe nøden, så vi fik hurtigt sendt pengene, vi skyldte, af sted! Det viste sig, at den hjælp, vi havde givet i det område, vi arbejdede i dernede, havde reddet mange fra sultedøden. Havde vi ventet bare en uge, havde det været for sent.

Da blev vi klar over, at Gud overvåger os og det, vi gør. Han er trofast og hjælper, når vi er villige til at ofre alt. Det bevirkede, at vi også siden fik lyst og mod til at låne penge på huset til mange forskellige missionsopgaver, hvor der ikke var mulighed for at skaffe penge på anden måde.

Vi er flyttet mange gange i forbindelse med at starte nye menigheder og på grund af andre opgaver i vores arbejde i Danmark, og hver gang vi har solgt vort hus, har vi tjent penge på det, så vi kunne bygge eller købe et andet. Vi har tjent penge til at købe bil og andre ting i forbindelse med arbejdet, og hver gang har vi haft rigeligt til al god gerning. Vi føler, at Gud mange gange prøver os for at se, om vi er bundet af de jordiske goder, Han giver os.

Lad os gå tilbage til den tid i Blåhøj, hvor vi var nødt til at udvide kirken.

Vi havde fået nogle tanker om, hvordan vi kunne udvide bygningerne, så der blev rigeligt med plads til alle arbejdsgræne i kirken, men det ville blive dyrt, og det krævede stor offervilje af medlemmerne i menigheden. Peter stod op til et møde i kirken og forklarede, hvad det ville koste, og at alle i menigheden måtte være enige om og villige til at give penge og arbejdskraft, ellers ville det ikke lykkes. Alle gik fra mødet for at tænke over, hvor meget man kunne klare. Vi havde alle lyst til at udvide kirken,

men hvordan kunne økonomien hænge sammen?

Mens jeg hørte Peter tale til menigheden, lød det ganske tydeligt inde i mit hoved: "Hvor meget vil I selv give?" Jeg vidste, at vi var hårdt spændt for med huset, og vi havde købt en næsten ny bil, så der var ikke noget tilovers. Men jeg sagde til Peter, da vi kom hjem: "Hvad har du tænkt dig, vi selv skal give?" Vi ved, at det er vigtigt, lederne i kirken går forrest, når der skal tages store skridt, og vi ville meget gerne være med. Men hvordan? Hele månedslønnen var lovet væk på forhånd.

Da vi havde sovet på det, sagde Peter: "Jeg har fået den tanke, at vi kan sælge bilen. Så vil Gud sørge for en anden bil til os."

Vi er meget hurtige til handling begge to, når det "tænder" hos os. Vi satte bilen til salg og fik ret mange penge for den, og pengene gik til kirkens udvidelse. Da Peter nogle dage efter sad og læste annoncer om brugte biler, faldt hans øjne på en gammel Mercedes, der var til salg for 30.000 kroner, og han følte med det samme, at han skulle tage over og se på den. Den var gammel men meget billig og i god stand, og det endte med, vi købte den. Folk troede vist nok, vi var blevet millionærer. Tænk, at køre i Mercedes! Kun Gud vidste, hvordan det hele hang sammen, og vi havde stor fred og glæde i vore hjerter.

Siden har vi oplevet igen og igen, når vi står overfor store opgaver i missionsarbejdet, at Guds Ånd spørger os: "Hvad vil I give?" Og hver gang vi giver, bliver vi glade og får altid det, vi selv skal bruge på en eller anden måde.

14. kapitel

Hvordan startede arbejdet i Israel?

Vi har nu arbejdet med projekter i Israel i over 20 år, og vi får ofte det spørgsmål: “Hvordan er I kommet i kontakt med alle disse mennesker, hospitaler, børnehjem i Israel, og hvordan begyndte det hele?” Også disse spørgsmål får os til at tænke på, hvor stor Gud er, og at Han har sine tanker og planer, som Han gerne vil dele med os mennesker i små

og store ting. Vi har helt fra vor barndom i vore hjem og i kirkerne hørt om Israels historie og forstået, at Bibelen er jødernes historie fra begyndelsen til slutningen, og at vi, som bor i hedningenerationerne, er kommet med ind under Guds frelse og løfter af bare nåde, fordi Gud elsker hele verden. Vore forældre lærte os, at vi skulle bede for jøderne, som har haft det svært og har mange fjender på grund af Guds udvælgelse af dem som Hans folk, og på grund af, at Han har lovet dem et lille stykke land midt på landkortet. Så vi har altid bedt for dem og været meget interesserede i, hvad der skete i Mellemøsten.

For over 20 år siden begyndte vi at sende lidt penge til et ægtepar i Israel, som hjalp både fattige jøder og arabere, og det havde vi meget glæde af. Men på et tidspunkt følte vi, at vi skulle gøre noget mere konkret for at hjælpe dernede. Peter fik tilbud om at komme med på en tur derned sammen med en af sine venner, og det gjorde dybt indtryk på ham. Da han kom hjem, viste han mig nogle billeder fra et hjem, han havde besøgt, som var fyldt med evnesvage, meget retarderede efterkommere af jøder, der havde været i koncentrationslejre under krigen. Da jeg så de billeder, blev jeg dybt berørt. Vi talte med hinanden om, at vi måske kunne gøre noget for at hjælpe sådanne stakler på en eller anden måde. Men vi vidste ikke rigtigt, hvad vi skulle gøre helt konkret, og vi var samtidig meget optaget af arbejdet i Afrika, så vi tænkte, at vi skulle gøre noget ved det i Israel senere, når det lagde sig tilrette for os.

Vi fik senere en tur forærende af nogle venner, som vi rejste sammen med derned, og igen rørte det noget dybt inde i os at se forholdene. Vi følte, vi skulle hjælpe, så vi sendte, hvad vi kunne, til vores ven, der arbejdede dernede.

En dag fik vi brev fra et ægtepar, der arbejdede i Israel. De havde besøgt et børnehjem, som var meget fattigt og trængte til hjælp. "Vi ved, I gerne

vil hjælpe børn og andre, som har det svært i Israel. Kunne I tænke jer at komme herved og se, hvad I kan gøre for disse syge børn. Vi tror lige, det er noget for jer!”

Peter var kort forinden vågnet op en morgen med de klare ord i sine tanker, som om det stod med ildskrift inden i ham: “For Gud og for Israel!” Det virkede som et kald fra Gud til os om at gøre noget mere for Hans folk.

Der voksede dag for dag et større og større ønske i os om at være til velsignelse for Israel, men vi vidste ikke rigtig hvordan. Da vi senere bad Gud om at vise os, hvad vi skulle gøre, lød det klart inde i vore tanker: “I skal blot gøre kærlighedsgerninger og bringe mit ord tilbage til jøderne!”

Vi ved, at vi har fået frelsen gennem jøderne, og vi vidste også, at mange jøder havde mistet troen på Gud på grund af alle de frygtelige ting, de har været ude for. Mange af dem siger, de er ateister, og vi vil meget gerne være med til at fortælle dem om, hvad Gud har sagt i sit ord til dem og om dem og deres land. Da vi hørte om børnehjemmet, som trængte til hjælp, kunne vi gøre en kærlighedsgerning ved at prøve at hjælpe dem med det, vi kunne se, de manglede.

Så snart vi fik råd til det, rejste vi derned, og da vi så, at børnene ikke havde lagner på sengene, kun havde et par håndklæder til fælles brug og ikke havde særlig meget legetøj, tænkte vi, at det ville vi satse på at hjælpe dem med i første omgang. Vi skrev om det i vort nyhedsbrev, og få dage efter kom pakkeposten med nogle store kasser, der var fyldt med nye lagner og håndklæder fra en mand, der havde en fabrik i Nordjylland. Vi kendte ham ikke, men han havde læst vort nyhedsblad og sagde med det samme, at det ville han hjælpe med. Vi bad Legofabrikken om klodser til børnene, og det fik vi. Alt gik så hurtigt, og vi følte virkelig, at dette var Guds hjertesag. Efterhånden som tiden gik,

kunne vi sende mere og mere hjælp til børnehjemmet, og det gav os og dem megen glæde.

På et tidspunkt skulle hjemmet udvides med en afdeling til mindre børn, og vi lovede, at vi ville skaffe penge til inventar til den nye bygning. Det gik fint, og vi blev indbudt til at være med, når den nye bygning skulle indvies. Peter kunne ikke komme med, men jeg tog derned sammen med Peters søster og var med til indvielsen. Jeg blev bedt om at holde en tale på engelsk, og det var jeg meget nervøs for, da der var læger og psykiatere samt ministre fra regeringen og vor danske ambassadør tilstede. Men Peters søster læste et ord fra Bibelen til vores lille morgenandagt på hotellet, og jeg fik meget lyst til at give det ord i min tale til indvielsen sammen med det andet, jeg havde på hjerte at sige. Det handlede om, at når Israel på Bibelens tid var i stor nød, og de begyndte at råbe til Gud om hjælp, så svarede Han dem og kom dem til undsætning. Det ord var alle meget opmuntrede over, og den danske ambassadør, som var med, sagde til mig: ”Den måde, I arbejder på, er helt rigtig. Bliv ved med det!”

Ved festen var der en kvindelig læge og psykiater, Sarah Spitzer, der også holdt tale, og jeg fik med det samme lyst til at lære hende nærmere at kende, og det var gensidigt. Vi fik en god samtale og følte, vi havde kendt hinanden længe.

Det bekendtskab har ført til mange fantastiske ting siden. Sarah bad mig tage Peter med ned at besøge hende og hendes mand, når vi kom til Israel igen. Det gjorde vi et halvt år senere. Jeg troede, hun havde glemt os, men det havde hun bestemt ikke. Vi blev indbudt til middag om aftenen og fik hilst på hele familien.

Da vi lige skulle til at spise, sagde Sarah: ”Fortæl os om jeres liv!” Vi forberedte dem på, at det var en lang historie og kunne tage hele aftenen,

men de ville meget gerne høre. Så jeg fortalte om vort kald til Afrika og mange af de mirakler, vi havde oplevet i vores liv. Det førte til, at vi kom ind på, hvad der sker i verden og om, hvad vi vidste ud fra Bibelen om, hvad der skal ske i fremtiden, og Peter forklarede en del om alle profetierne i Guds ord. De var meget interesserede. Da vi skulle have kaffe, sagde de:”Vi har altså inviteret vore naboer til kaffe, så de kan lære jer at kende og høre, hvad I fortæller!” Det blev en lang aften, hvor Peter sad sammen med mændene og fortalte, og jeg sad sammen med damerne. Grunden blev den aften lagt til venskaber, som varer den dag i dag.

Dagen efter var vi ude for at se det børnehospital, som Sarah er leder af. Det rørte os meget at se mange unge psykisk syge, som havde haft det så svært i livet, at de måtte være på sådan et lukket hospital i flere år for at blive raske igen, og nogle kommer måske aldrig ud. Sarah fortalte os, at hun havde sagt til hospitalsledelsen:”Lad mig prøve at få de børn, der er ved at blive syge i deres nerver, så ved jeg, de kan hjælpes, så de ikke som unge skal ende i hospitalssystemet og blive der resten af deres liv. Vi skal begynde med de små børn og deres forældre, så kan vi redde mange.”

Det var svært for Sarah at få lov til det, men det endte med, hun fik et kælderlokale overladt, så hun kunne prøve at behandle nogle af de psykisk syge børn, der var i området. Vi kom ind i det kælderlokale og så de dejlige børn og medarbejdere. Men det gjorde os ondt, de skulle være i sådan et lille lokale med halvmørke og uden faciliteter til en ordentlig behandling. “Hvorfor laver I ikke et eller andet med børnene oppe i den skønne hospitalshave?” spurgte jeg Sarah. Hun fortalte, at en anden børnepsykiater, der havde studeret en del om børn og kæledyr, som kunne have meget glæde af hinanden, havde tænkt på at starte en lille dyrehave i hospitalshaven, men det var for dyrt, og det kunne ikke

komme med på hospitalets budget. Da vi hørte om dyrehaven, gav det genklang i os, og vi sagde med det samme til hende:”Hvis I kan få byggetilladelse og alle de praktiske ting igennem, vil vi satse på at samle penge ind i Danmark, så I kan lave en lille dyrehave.”

Sarah og Inga, som den anden psykiater hedder, gik i gang med at kæmpe for denne sag. Det tog to år at få det klart, og da havde vi pengene til at bygge for. Det var spændende, og alles opmærksomhed var rettet mod dette nye projekt i den psykiatriske behandling. Sarah sagde, at de var overbeviste om, at hvis børnene fik psykiatrisk behandling samtidig med, at de fik lov til at være sammen med kæledyr, som de skulle passe og fodre, hygge med og pusle om, så ville de glemme nogle af deres store problemer og kræve mindre medicin. Socialvæsenet i Petah Tikwa, som kommunen hedder, hvor hospitalet ligger, meddelte os, at hvis vi ville køre projektet og lønne medarbejdere m.m. i to år, og det var synligt, at det hjalp på børnenes helbred, så ville de overtage hele driften.

Der gik kun godt et år, så var de gode resultater synlige. Børnene fik det bedre, så lægerne begyndte endda at sende unge og ældre patienter ned i dyrehaven, når der var plads, og de blomstrede også op og fik det bedre i deres depressive perioder. Der kom læger og professorer for at se dyrehaven, og eleverne fra universitetet i Tel Aviv kom ofte for at studere, hvordan det virkede på børnene. Lederen Inga blev bedt om at holde forelæsninger om projektet flere steder, og snart blev der åbnet små dyrehaver overalt i Israel.

Det var et stort trosskridt for os at skulle lønne medarbejderne i haven, men hver måned kom de penge ind, vi skulle bruge. Da der var gået to år, overtog amtet hele administrationen.

Inspirationsrejser

Vi ville meget gerne lære landet Israel og folket og forholdene dernede bedre at kende, og vi kunne se, efterhånden som tingene udviklede sig, at vi kunne få meget at arbejde med dernede, men rejserne og opholdene dernede var dyre. Vi fik da den tanke, som vi tror, også kom fra Gud, at hvis vi lavede et rejsebureau, som kunne tage grupper fra Danmark derned, ville flere danskere få interesse for Israel og være med til at bede for folket, og vi ville selv kunne komme gratis derned som ledere for rejserne og få gratis hotelophold. Samtidig ville vi få lov til at se de mange seværdigheder dernede og få knyttet kontakter til mange israelere.

Vi havde heller aldrig prøvet at arbejde med sådanne rejser før, men vi gik i gang. Det krævede også hårdt arbejde, men det lykkedes for os at rejse derned med grupper i flere år, og det var til meget stor glæde for alle parter. Vi fik lært forholdene og en masse mennesker at kende, og det var det, vi længtes efter. Mange af de venner, der var med os på turene dengang, møder os nu og fortæller om, hvor meget det betød for dem. Så Inspirationsrejser, som vi kaldte bureauet, blev til stor velsignelse.

Vi fik mere og mere arbejde med mange forskellige projekter dernede og havde også nok at gøre i Afrika, så vi måtte slutte med Inspirationsrejserne efter nogle år, da vi ikke kunne overkomme det mere.

Alt, hvad der er sket siden, har været til velsignelse for os selv og for både jøder og arabere i Israel. Det viste og viser stadig Sarah og hendes familie, at Gud findes og kan lede mennesker. De ville ikke tro os, da vi i begyndelsen fortalte, at det var Gud, der ledte os ind i dette arbejde og ledte os sammen med dem, men nu efter flere år indrømmer de uden

tøven, at det er Gud, der ser og virker endnu i dag for at hjælpe mennesker, der råber til Ham om hjælp, og de siger, de nu ved, det er Ham, der har ført os sammen. Det har bevirket, at hver gang vi besøger Israel, samler Sarah og hendes mand venner og bekendte fra nær og fjern til middag, for at de kan lære os at kende og høre om alt, hvad vi oplever. Det har været ni fantastiske år, siden vi mødtes første gang, og nu er vi blevet en del af familien og får nye kontakter, hver gang vi mødes med Sarah og hendes familie.

Gennem dyrehaven har vi fået henvendelser fra mange andre hospitaler, børnehjem og ungdomsafdelinger på psykiatriske hjem i Israel, og vi har fået muligheder for at hjælpe mange steder til stor opmuntring og lægedom for børn og unge. Vi kan ikke fortælle i detaljer om det hele her, men det er et stort under for os og for både jøder og arabere at se, hvad hjælpen fra Danmark gør i syge og svage menneskers liv.

Samtidig med dette arbejde har vi kunnet plante flere tusind træer i ørkenområderne, give bibler gennem bibelselskabet, hjælp til overlevende fra koncentrationslejrene, hjælp til nye immigranter og fattige og meget, meget andet.

Det er ikke os selv, der gør alt dette. Vi har en flok på ca. 500 kristne venner herhjemme, der støtter arbejdet og beder for os, og først af alt er det Guds værk. Vi er blot små kanaler, der bringer hjælp og kærlighed videre til dem, der er åbne for det og trænger til det.

Vi arbejder stadig hele tiden i Afrika samtidig med, at vi et par gange om året er nede for at se til vore projekter i Israel, og vi håber og beder om, at vi kan blive ved mange år endnu.

Efter at vi har skrevet to bøger om Israel, og Peter begyndte at undervise om, hvad bibelen siger om jøderne, om Jerusalem og om det jødiske folk, er vi blevet bedt om at komme til mange forskellige kirker i mange

forskellige lande for at undervise om disse emner. Vi havde aldrig drømt om, da Gud kaldte os til tjeneste for Ham som ganske unge, at vi skulle komme til at rejse jorden rundt i over 40 år. Det har været en spændende og meget velsignet tid, som vi takker Gud for.

15. kapitel

Hvordan kan jeg blive frelst?

Vi kalder vort land, Danmark, et kristent land, og jeg tror, der er mange i vort land, der har en personlig tro på Jesus som deres frelser. Men vi møder også mange mennesker, der er usikre på, om de er rede til at dø og møde Gud ansigt til ansigt. Derfor vil jeg gerne her give dig en anvisning, der ifølge Bibelen leder dig til frelse og giver dig fred i dit hjerte.

Mange synes måske ikke, det er så vigtigt med denne sikkerhed, for, som man siger “Vi er jo døbt og konfirmeret, og vi går da i kirke engang imellem og beder også Fadervor.” Men det er ikke nok! Det er meget vigtigt at have sin sag med Gud i orden og være sikker på, man er frelst for tid og evighed.. Vi har i Danmark forsømt at tale klart om, at der både er en himmel og et helvede. Jesus nævner helvede mange gange i Det nye Testamente. Der er kun to veje for os mennesker at gå: Den smalle vej, som ved troen på Jesus fører til evigt liv, og den brede vej, som fører til fortabelse! Der er ingen gylden middelvej. Derfor må vi ikke sløse med vores tro, hvis vi vil have evigt liv i himlen hos Gud.

Der er mange i dag, der mærker, de har et tomrum i deres sjæl, og de længes efter åndelige værdier. Derfor søger de ind i mange af de nye okkulte strømninger, der er blevet så almindelige nu i Danmark. De søger og søger og finder måske fred og glæde en tid, men senere søger de videre, for de bliver ikke helt tilfredsstillede i deres indre. Årsagen er enkel: Vi er skabt af Gud, selv om mange søger at bortforklare det. Prøv at acceptere, at du er skabt af Gud. Han er din himmelske far, og han længes efter fællesskab med dig. Den ånd, som Gud selv har skabt inde i dig, længes efter fællesskab med Skaberen. Derfor nytter det ikke at prøve at fylde alt muligt andet ind i dit sind for at få ro og hvile i sjælen. Du har kun én vej til fællesskab med din Gud, og det er at tro på Jesus. Gud kom selv til jorden, da Jesus blev født. Derfor fejrer vi jul! Han er

Ordet, der var i Guds indre. Da Gud ville komme ned til jorden for at hjælpe os, kom Han selv, Ordet, ved sin Ånd ned i et menneske, Maria, og blev født som et menneske, Jesus, og Han har bevist sin kærlighed til os ved at dø for os på Golgata for at fjerne hele verdens synd. Men vi må tro på det og tage imod denne store gave fra Gud. Derfor fejrer vi påske, som minder os om Jesu offer.

Da Han var død, gik Han ned i dødsriget og tog dødens og dødsrigets nøgler. Han besejrede Satan og al hans magt på korset og ved at opstå fra de døde. Han gik rundt blandt sine venner på jorden i 40 dage og viste, at Han var levende. Derefter fór Han til himlen. Derfor fejrer vi Kristi himmelfartsdag.

Ti dage efter sendte Han Helligånden ned til jorden for at give kraft til alle dem, der vil tage imod Ham. Derfor fejrer vi pinse. Vi fejrer alle disse gode begivenheder ved at holde jul, påske, Kristi himmelfartsdag og pinse for at huske, hvad Gud har gjort for os.

Ønsker du at tage en beslutning om at tro på Jesus som din frelser og Herre og give dit liv til Ham, vil jeg her give dig en anvisning, som følger Bibelens lære:

Find et stille sted, hvor du kan bede til Gud. Hvis du ikke ved, hvordan du skal bede, kan du bede sådan:

Kære Gud, jeg kommer til dig, som jeg er.

Jeg ønsker i dag at omvende mig til dig.

Jeg tror på Jesus som min frelser og Herre,

og jeg ønsker at følge Ham.

Jeg beder dig om tilgivelse for al min synd og uretfærdighed,
og jeg takker dig, fordi Jesus døde for mig,
og Hans blod renses mig i dag.

Jeg beder dig fylde mig med Helligånden,
så jeg får kraft til at leve som dit barn.

Tak, kære himmelske far, at du har hørt min bøn. Amen!

Efter denne bøn kan du glæde dig, fordi Gud har tilgivet dig al din synd. Du må aldrig mere tvivle på, at du tilhører Gud, og at Han elsker dig og vil hjælpe og bevare dig i hverdagen. Og intet kan skille dig fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, - absolut intet! Det er kun dig selv, der kan fjerne dig fra Gud og fornægte Jesus, men så længe du holder fast ved, at du tilhører Kristus Jesus og har fællesskab med Ham, vil du blive bevaret som Guds barn.

Når du lever i Guds lys med hele dit liv, så kan du mærke, at du har et åndeligt fællesskab med andre, der har den samme tro, og Jesu blod renses dig fra synd. Hvis du hele tiden af hjertet bekender dine synder for Ham, så er Han trofast og retfærdig og renses dig fra al synd og uretfærdighed.

Når du bekender med din mund og tror i dit hjerte, at Jesus er Herre, og at Gud har oprejst Jesus fra de døde, skal du frelses. Du tror i dit hjerte, og du bekender med din mund, og så accepterer Gud dig som sit barn. Du skal ikke blive til skamme! Enhver, som påkalder Herrens navn, bliver frelst. Vær sikker på det!

Og alle dem, der har taget imod Jesus, giver Gud magt til at være Hans

børn. Du er blevet født på ny i din ånd, og Gud begynder at gøre noget helt nyt for dig. Det er ikke menneskeværk, men Gud gør det ved sin Ånd. Du er født på ny som et lille barn, der nu skal opdrages og vokse en sund vækst som Guds barn. Guds Ånd fortæller dig i dine tanker og dit sind, når du er på gale veje, og du kan med det samme bede om Hans kraft til at modstå fristelserne. Din åndelige mad er Guds ord. Skaf dig en bibel hurtigst muligt og begynd at læse om, hvad Jesus har sagt og gjort og lad det arbejde i dit indre. Bed Gud hver dag om at bevare dig og om at give dig de rigtige tanker og ideer til at leve et godt liv. Han er med dig alle dage!

Og du skal aldrig mere føle dig fordømt af fortiden, for Jesus har fjernet alt det gamle, og nu har du fået et helt nyt liv. Du skal heller ikke føle, at du nu skal præstere en hel masse for at leve op til andre menneskers standarder. Du kan være dig selv og bede Guds Ånd om at lede dig. Du bliver ikke frelst ved gode gerninger eller gamle kristne vaner. Men når du har overgivet dit liv til Gud ved troen på Jesus, vil Han ved sin Ånd opdrage dig til at være en kristen efter Hans vilje. Mennesker kan hjælpe dig og vejlede dig, men det er troen på Jesus, der frelser dig.

Du vil sikkert også møde skuffelser og prøvelser. Alt for mange er gået i stå i deres gudsliv, fordi de blev skuffede af at se på andre kristne. Men det hjælper ikke, når du skal stå frem for Gud en dag. Da er det ikke dig og alle de andre og Gud, det handler om. Det handler om dig og Gud! Lad ikke skuffelser og prøvelser bremse dig på vejen til himlen. Tag prøvelserne som en skole, du skal igennem for at vokse og blive stærk.

Det er vigtigt, du finder nogle andre troende at komme sammen med. Besøg de kirker, der er på din egn og lyt til, hvad der bliver forkyndt fra Guds ord. Du vil hurtigt kunne mærke, om du føler dig hjemme, og om der er nogle, du kan snakke med og få gode råd fra.

Gud velsigne dig, kære ven!

16. kapitel

Hvordan bliver du løst fra de onde ånders magt?

Vi har bedt sammen med mange mennesker, som ønskede at være ærlige, oprigtige, troende kristne. Mange har oplevet Guds fred og frihed på et øjeblik. Men i dag, hvor mange har været involveret i okkulte ting, oplever vi også, at der kan være hindringer for, at disse mennesker kan blive rigtig glade og frie, selv om de gerne vil.

Hvis du, som læser denne bog, har det på samme måde, vil jeg gerne hjælpe dig med nogle anvisninger, som helt sikkert vil sætte dig i åndelig frihed.

Hvis du har været involveret i noget, der har forbindelse til onde ånder: magi, trolddom, hypnose, horoskoper, new age-bevægelser eller andet, hvor du er blevet påvirket af de overnaturlige ting, der har med mørkets verden at gøre, noget af det, der er på det åndelige "marked" i dag, kan du blive sat fuldkommen fri ved troen på Jesus og ved at bruge den rette fremgangsmåde. Du har måske allerede modtaget Jesus i dit hjerte men føler, der er blokeringer i dig, som forhindrer din kontakt med Gud. I så fald kan du med det samme selv gøre nogle ting, der sætter sig fri i Jesu navn.

Symptomer

Dem, der er påvirket af mørkets magter, mærker det ofte ved, at de har svært ved at læse i Bibelen, eller hvis de læser, får de ikke rigtig noget ud af det og forstår ikke det, de læser. Guds ord er det mest dyrebare, vi har fået. Derfor vil Djævelen gøre alt for at hindre dig i at få udbytte og

kraft ved at læse det.

Det kan også være, du har svært ved at udtale Jesu navn eller takke for Jesu rensende blod. Også der sætter den Onde ind, fordi hele din forløsning fra synd og mørke afhænger af Jesu navn og Jesu blod.

Det kan også hænde, at du ikke kan styre dine tanker. Du kan pludselig uden at ville det tænke noget meget ondt, ja, måske voldeligt eller selvdestruerende. Du kan også pludselig tænke noget blasfemisk om Gud eller de kristne. Det er de onde ånders værk i dine tanker.

Du kan måske føle et umenneskeligt had eller tale løgn uden at ville det. Mange lignende onde ting, som du ikke selv kan kontrollere, kommer fra den Onde, som er løgnens fader.

Du kan godt have en tro på Jesus og være født på ny alligevel, men tingene, som har påvirket dig i din fortid, forfølger dig. Du kan, som det gamle ordsprog siger, ikke hindre fuglene i at flyve over dit hoved, men du kan hindre dem i at bygge rede i dit hår. Du har brug for en fuldkommen frigørelse i Jesu navn og i at holde fast ved det, Jesus har givet dig. Han er din frelser, men du skal også bekende Ham som din Herre. Den Onde er ikke længere stærkest i dit liv. Jesus regerer og råder over dig, dit sind og din krop fra nu af og altid. Du må have alt det ud af din tilværelse, der tiltrækker "fuglene", som vil bo i dine tanker.

Vejen ud i frihed

Vi bruger ofte noget af den gode, gamle trosbekendelse, når vi beder for folk, som har haft de onde ånder inde i deres liv. Det er vigtigt at udtale den med din mund og mene det, du siger:

Jeg forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen.

Jeg tror på Jesus Kristus, Guds Søn, som min personlige frelser, og Han skal fra denne stund være min Herre.

Jeg omvender mig til Jesus Kristus og dækker mit liv under Hans rensende blod.

Bed Helligånden om at fylde dig hver eneste dag, og tak Jesus fordi Han sætter dig fuldkommen fri. Hvis de onde tanker kommer tilbage, skal du med din mund bekende hver gang, at Jesus er din frelser og Herre, og du dækker dig under Hans blod.

Årsager

Det er meget vigtigt for dig, hvis du vil bevare din frihed, at du ikke igen lader dig besmitte af de onde ånders påvirkning. Fjernsynet drager mange mennesker ind i mørket. Lad være med at se okkulte, onde og urene film. Smid al dårlig litteratur ud af dit hus. Det, du ser og hører forurener dit sind. Det vil senere klæbe til dine tanker, og du fortryder, at du lukkede døren op for sådanne ting igen. Man siger, at hvis man giver Djævelen lillefingeren, så kan han let tage hele hånden. Jeg føler også, det er som at lukke sit hjertes dør på klem for det onde, når man bare lader en lille smule komme ind i sin bevidsthed, og inden længe styrer det hele sindet. Derfor er det vigtigt bevidst at lukke af for alt urent og alt andet ondt.

Guds nåde er ny hver dag!

Når du bekender alt, hvad du har gjort forkert, ind for Guds nåde trone, renses Han dig. Det er ikke sådan ment, at du kan løbe til og fra det onde, som du finder for godt og bare hele tiden få tilgivelse hos Gud. Du må være oprigtig og leve i en ærlig omvendelse til Gud. Han kender dig og ved, hvad du tænker og føler, og Han vil tilgive dig i sin store nåde, når du kommer til Ham.

Har du ting og sager i dit værelse eller hjem, der har med det okkulte og urene at gøre, skal du få det smidt ud, uanset hvad det har kostet, sådan som Anne-Lise fortalte om de okkulte ting fra templerne i Nepal. Vi ser, at afrikanerne, der bliver frelst ud af mørket, uden tøven er klar over, at nu må alle trolddomsting og sager ud og brændes udenfor huset. Så kommer sejren over alt det onde i Jesu navn.

Har du svært ved at blive sat i frihed på denne måde ved egen hjælp, kan du opsøge kristne ledere, der kender til den slags ting og kan bede for dig og hjælpe dig. Det er meget vigtigt for dig at have fællesskab med troende, du ved, elsker og tjener Jesus. Fællesskabet styrker og bevarer dig.

Det er også meget vigtigt, du har en bibel og læser i den. Gud taler til dig gennem sit ord. Og du taler til Gud gennem dine bønner, så vær frimodig og bed til Gud hver eneste dag, både når du er alene og sammen med andre. Du kan bede for dig selv stille i dit hjerte, men det er også godt at bede højt, fordi det, du siger med din mund, har stor betydning. Du har overgivet din ånd og din sjæl til Jesus, men du overgiver også dit legeme, din mund, dine ører, dine hænder og fødder, ja, hele kroppen. Det er din åndelige gudsdyrkelse.

Det er ofte sådan, at man først bliver prøvet og fristet i tankelivet, men senere ender det altid med, at det påvirker ens krop, så man synder mod Gud. Vær derfor overgivet til Gud med ånd, sjæl og legeme. Da vil du

opleve fuldkommen frihed i Jesu navn. Og husk:

Han er med dig alle dage indtil verdens ende!